

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι, 12 Αὐγούστου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χτυπημένοι καὶ ζαλισμένοι οἱ ἄλ-
λοι ναῦτες καὶ ὁ Γιάννης κατόρθω-
σαν ὥστόσο νὰ σταθοῦν κι' αὐτοὶ
γρήγορα στὰ πόδια τους. Ἀλλὰ
γιὰ νὰ μὴν πέσουν πάλι κά-
τω, ἀρπάχθηκαν ἀπ' τὰ σχοι-
νιά τοῦ καταρτιοῦ.

Τότε μπόρεσαν νὰ κοιτά-
ξουν γύρω τους καὶ νὰ κα-
ταλάβουν τί εἶχε συμβεῖ :

Ἐνα κύμα πελώριο σὰν
βουνὸ εἶχε σαρώσει ὅλο τὸ
κατάστρωμα τῆς «Χελιδό-
νας» καὶ εἶχε πετάξει στὴ
θάλασσα τὰ κοφίνια μὲ τὰ
ψάρια καθὼς καὶ τὰ δίχτυα
δσα εἶχαν τραβήξει ἐπάνω.

Ἡ Θεία Πρόνοια μονάχα
εἶχε γλυτώσει καὶ τοὺς ναυ-
τικούς ἀπὸ παρόμοια τύχη.

Συγχρόνως ὁ οὐρανὸς ἀρ-
χισε νὰ γεμίζει μὲ κατάμυ-
ρα σύννεφα ποὺ σὲ λίγο τὸν
σκέπασαν ὁλόκληρον. Καὶ
σὲ λιγώτερο ἀπὸ πέντε λε-
πτὰ τῆς ὥρας, τὸ μπουρίνι
ξεσποῦσε μὲ ἀπερίγραπτη
μανία.

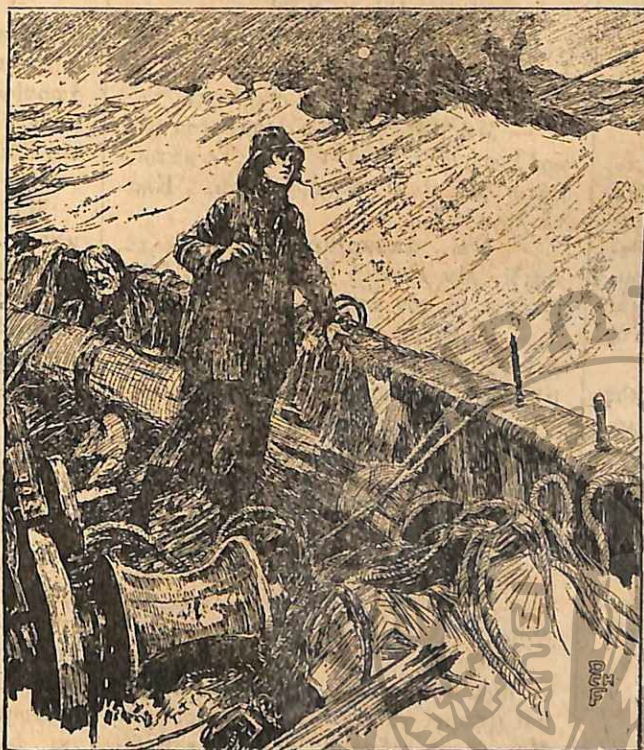
Προτοῦ νὰν προφτάσουν
οἱ ψαράδες νὰ κατεβάσουν
ὅλα τὰ πανιά ὁ ἄνεμος εἶχε
κομματιάσει τὸ τριγγέτο καὶ
τὸν φλόκο, σχίζοντάς τα μὲ
τρομακτικὸ θόρυβο, καὶ ὕ-
στερα τὸ καῖκι ἀρχισε νὰ χορεύῃ
ἐναντρελλὸ χορὸ στὴν ἀναστατωμέ-
νη θάλασσα.

Γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν «Χελιδόνα»
στὴν διεύθυνση τοῦ λιμανιοῦ οἱ ναυ-
τικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ δέσουν τὸ τι-
μόνι.

Ὁ ἄνεμος οὐρλιάζε. Πελώρια κύ-
ματα σήκωναν τὸ καῖκι σὲ τρομα-

κτικὸ ὕψος, γιὰ νὰ τὸ γκρεμίσουν ὀ-
στερώτερα σὲ μαῦρες ἀβύσσους, ἀπ' ὅπου
φαίνονταν πὼς δὲν θὰ ξαναση-
κωθῇ ποτέ.

Τὸ καράβι ἔτριξε ὁλόκληρο, τὰ



«Τὸ παιδί ἔμεινε μόνο του μπροστὰ στὸ ἀναίσθητο
σῶμα τοῦ καπετὰν-Μαθιοῦ». Σελ. 434, στ. γ')

σχοινιά φαίνονταν σὰν νὰ ἦταν νὰ
σπάσουν, τὰ σχισμένα πανιά χτυποῦ-
σαν στὰ κατάρτια, καὶ σὲ κάθε κύμα
ποὺ ἐρχόταν κι' ἔγερνε τὸ καράβι
στὸ πλευρὸ, ὅλη ἡ ἀρματωσιά του ἔ-
τριξε τόσο, ποὺ ἔλεγε κανένας πὼς
θὰ σπάσῃ.

Ἐξαφνὰ ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος,
ποὺ εἶχε κατεβεῖ κάτω γιὰ νὰ φο-

ρέσῃ τὴν νιτσεράδα του, ἀνέδηκε
πάλι στὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πρόσω-
πο ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸν τρόμο, ἄσπρος
σὰν τὸ πανί.

— Τὸ ἀμπάρι! φώναξε. Τὸ νερὸ
πλημμύρισε τὰμπάρι. Χαθήκαμε, πνι-
γόμαστε!

— Στὴ βάρκα, φώναξαν οἱ δύο
ἄλλοι ναῦτες. Τρέξτε στὴ βάρκα!

Καὶ δίχως νὰ περιμένουν
ἔτρεξαν στὴ μικρὴ βαρκού-
λα ποὺ κρεμόταν στὴ πρύμη.

Ἦταν μιὰ καϊκόβαρκα μὲ
κουπιὰ ποὺ μόλις θὰ χω-
ροῦσε πέντε ἐπιβάτες.

Οἱ τρεῖς ναῦτες ἔτοιμα-
ζόνταν κιόλας νὰ ρίξουν τὴ
βάρκα στὴ θάλασσα, μὰ ὁ
καπετὰν-Μαθιὸς ἄφησε τὸ
δοιὰκι κι' ὤρμησε πρὸς τὸ
μέρος τους φωνάζοντας :

— Ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος
εἶναι τρελλός. Τὸ νερὸ μέσα
στὰμπάρι θὰ μπῆκε ἀπὸ τὸ
καπάκι ποὺ δὲν εἶναι καλὰ
κλεισμένο. Τὸ καῖκι δὲν ἔ-
χει τίποτε. Κανεῖς μὴν βάλῃ
χέρι στὴν βάρκα. Σὰς τὸ ἀ-
παγορεύω.

Ἐτρελλαμμένοι ὅμως ἀπ' τὸν
φόβο τους οἱ τρεῖς ναῦ-
τες δὲν ἤθελαν νὰκούσουν
τίποτε καὶ τὸν ἔσπρωξαν
μακριά. Ὁ Ἀντρίκος φῶ
νάξε ἄγρια :

— Ἐσὺ μὰς ἔφερες ἐδῶ.
Ἐξατίας σου πνιγόμαστε.
Καὶ τώρα θέλεις νὰ μείνου-
με στὸ καῖκι ποὺ βουλιάζει;

— Ὁχι δά! Ἀμα θέλεις μείνε ἐλόγου
σου!

Μὰ ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν δὲν ἦταν
ἄνθρωπος γιὰ νὰφήσῃ νὰ τοῦ πάρουν
τόσο εὐκολὰ τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του.

Μ' ἀγριεμένην ὄψῃ ἔδγαλε τὸ μα-
χαίρι ἀπ' τὸ ζωνάρι του καὶ φοβέρι-
σε πὼς θὰ σκοτώσῃ τὸν πρῶτο ποὺ

θά τολμούσε ν' ἀγγίξει τὴ βάρκα.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ναύτες τᾶχσαν κι' ἔκαναν ἓνα βῆμα πίσω. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα καινούργιο κύμα ἔγειρε τὸ καράβι, πού ἡ πρύμνη του ἄρχισε νὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὰ νερὰ δλόκληρη, ὥσταν γιὰ νὰ δικαιώσει τὰ λόγια τοῦ μπάρμπα-Γεράσιμου. Καὶ τότε ὁ τρόμος μὴ βουλιάξουν κι' αὐτοὶ μαζί με τὸ καράβι, νίκησε κάθε ἄλλο αἶσθημα.

Ἐξαγριωμένοι οἱ ναύτες μιμήθηκαν τὸν καπετάνιο τους καὶ πῆραν τὰ μαχαίρια τους στὸ χέρι.

Ὁ Γιάννης ἀρπαγμένος ἀπὸ τὸ κατάρτι παρακολουθοῦσε με φρίκη αὐτὴ τὴν σκηνὴ καὶ σκεπτόταν τί φοβερὸ δράμα θὰ ἐβλεπαν τὰ μάτια του, ὅταν ἔξαφνα ἓνας φοβερός τριγμός ἀκούστηκε καὶ δλόκληρη ἡ ἀντέννα μαζί με τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καταρτιοῦ ἔπεσε με τρομακτικὸ κρότο ἐπάνω στὸ κατάρτι, κάνοντας δλόκληρο τὸ καῖκι νὰ γείρει ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρό.

Μ' ἓνα ἄγριο οὐρλιασμα ὁ Μαθὶδς Μπρινιὸν σωριάστηκε χάμω. Ὁ δόκληρος ὁ φοβερός ἐκεῖνος ὄγκος ἔπεσε ἐπάνω του, συντρίβοντας τὸ ἀριστερό του πόδι. Ὁ πόνος ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε παρὰ τὴ γενναιότητά του ὁ γέρο-ναυτικὸς λιποθύμησε.

Τὸ κατάρτι πέφτοντας εἶχε παρασύρει καὶ τὸν Γιαννάκη πού βρέθηκε μπερδεμένος ἀνάμεσα στὰ σχοινιά. Μὰ γρήγορα κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Δὲν ἦταν πληγωμένος πούθενά καὶ μόνο μερικὰ γδαρσίματα εἶχε στὰ χέρια του καὶ στοὺς ὤμους.

Ὁ μπάρμπα-Γιάννης, ὁ Ἀντρίκος κι' ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος εἶχαν μονάχα πέσει κάτω δίχως νὰ πάθουν τίποτε.

Μόλις κατόρθωσαν νὰ σηκωθοῦν ἔρριξαν τὴ βάρκα στὴ θάλασσα καὶ δίχως δισταγμὸ μπήκαν μέσα, δίχως νὰ νοιαστοῦν καθόλου γιὰ τὸν δυστυχισμένο καπετάνιο τους πού κοιτόταν χάμω πληγωμένος, ἴσως καὶ νεκρός.

Ὅσο, τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόνταν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ καῖκι, ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος ἔκανε ἓνα κίνημα, ὅχι πρὸς τὸν θεῖο ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀνεψιό.

— «Ε, Εἰρηνικὲ ἔκανε. «Ε, Γιάννη! «Ελα, πῆδα μέσα.

Τὸ παιδί ἔτρεξε. Πηδώντας πάνω ἀπὸ τὰ σχοινιά καὶ τὰ σπασμένα ξάρτια ἔφθασε στὴν κουπαστὴ ὅπου τὸ βαρκάκι κρατιόταν ἀκόμη δεμένο ἀπὸ ἓνα χοντρὸ σχοινί.

— «Αἰντε, γιὰ σου, μοῦτσο, κάνε γρήγορα, ἔκανε ὁ Ἀντρίκος, γιατί εἶναι φόβος νὰ τσακιστῇ ἡ βάρκα στὰ

πλευρὰ τοῦ καῖκιου. Κάνε γρήγορα!

Ὁ Γιάννης δρασκελίστηκε τὴν κουπαστὴ μὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ μέσ' στὴ βάρκα, τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ Μαθὶδ Μπρινιὸν πού κοιτόταν παραπέρα ἀναίσθητος.

— Κι' ἐκεῖνος; ρώτησε.

— Ἐκεῖνος; «Ας τὸν νὰ πάη στὸ διάλο! ἔκανε ὁ μπάρμπα-Γιάννης.

— «Εννοια σου καὶ σοῦχει κάνει ἀρκετὰ κακὰ γιὰ νὰ τὸν συλλογιέσαι κιόλας τώρα! «Ας τὸν ἐκεῖ πού βρίσκεται. Λοιπὸν, θὰ μπαρκάρης. ἢ ὅχι;

Ὁ Γιάννης ταραγμένος στάθηκε ἀναποφάσιτος.

Ὁ ναύτης εἶχε στ' ἀλήθεια δίκιο. Ὁ Μαθὶδς Μπρινιὸν εἶχε φανεῖ πάντοτε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος μαζί του, κι' αὐτὸ πού τώρα πάθαινε ἦταν ἡ δίκαιη τιμωρία τῆς κακῆς καρδιάς του.

Ὅσο, ἡ σκέψη νὰ τὸν ἀφήσῃ μοναχό του ἐκεῖ πέρα, ἔρημο καὶ καταδικασμένο σὲ βέβαιο θάνατο, δὲν μπορούσε νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλό του.

— Πάρτε τὸν μαζί, παρακάλεσε τοὺς ναύτες. Πάρτε τὸν!

— Δὲ γίνεται! φώναξε ὁ μπάρμπα Γεράσιμος. Ἐμπρός, ἔλα!

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν κουνήθηκε.

— Μὴ μᾶς κάνεις καὶ σκέρτα, μικρέ! φώναξε ὁ Ἀντρίκος. Τὸ κάτω κάτω δὲν εἶναι πατέρας σου. «Ελα τὸ λοιπὸν!

— Ναί, ἀποκρίθηκε σταθερὰ τὸ παιδί. Μα εἶναι ὁ θεὸς μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι.

— Ὁ θεὸς σου; Δὲ λὲς καλύτερα ὁ χειρότερος κακοῦργος! φώναξε ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος. Λοιπὸν θάρρης;

— Τὸ ὕστερο, ἔκανε ὁ Ἀντρίκος, αὐτὸς εἶναι πεθαμμένος, κι' ἂν δὲν εἶναι, σὲ μὴ ὥρα θὰ πεθάνῃ. Λοιπὸν πῆδα, πῆδα γρήγορα!

Μὰ ὁ Γιάννης ἦταν βέβαιος πὼς αὐτὸ τοῦ τὸ ἔλεγαν μόνο γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ πάη μαζί τους, καὶ δὲν κουνήθηκε καθόλου.

Ἀλήθεια ὁ Ἀντρίκος τὸν βεβαίω-νε πὼς ὁ θεὸς του ἦταν πεθαμμένος καὶ μπορεῖ νὰ ἦταν ἔτσι τὸ πράγμα. Μὰ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὸ ἐξακριβώσουν κι' ὅχι ν' ἀφήσουν αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο, δίχως νὰ ξέρουν θετικὰ ἂν ἦταν νεκρὸς ἢ ὅχι.

Αὐτὸ σκέφθηκε ὁ Γιάννης. Κι' ἐλπίζοντας ἀκόμη πὼς ὡς στὸ τέλος θὰ τοὺς συγκινοῦσε, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τους κι' εἶπε παρακλητικὰ:

— Πάρτε τὸν, σὰς παρακαλῶ, πάρτε τὸν κι' αὐτόν.

— «ὦ, φτάνει πιά! ἔκανε με δυσφορία ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος. Γιὰ

τελευταία φορά. Θὰ πηδήξῃς ἢ ὅχι.

Τὸ παιδί δὲν δίστασε πιά:

— «Ὀχι, ἔκανε ἀποφασιστικά. «Ὀχι ἂν δὲν τὸν πάρτε κι' αὐτὸν μαζί μεμένα.

— «Ε, ἄμε στὸ διάλο, τὸ λοιπὸν! φώναξε βαρυστοιχισμένος ὁ Ἀντρίκος κι' ἔκοψε με μὴ μαχαίριὰ τὸ παλαμάρι πού κρατοῦσε, δεμένη τὴ βάρκα. Ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἀντίο σου καὶ καλὸ κατευόδιο.

— «Ανδρὸι! φώναξε ὁ Γιάννης μ' ὄλη τὴν τὴ δύναμη. Εἴσαστε ἀνδρὸι!

Μὰ ἡ ἀδύνατη φωνὴ του χάθηκε μέσ' στὸν ἀνεμο.

Λίγα λεπτά ἀκόμη διέκρινε τὴ βάρκα πού τὰ κύματα τὴν ἔσπρηναν ὅλο καὶ μακρύτερα. Ὑστερα ἔξαφνα ἓνα μεγάλο κύμα τοῦ τὴν ἔκρυψε καὶ τὸ παιδί ἔμεινε μόνο του, ὁλομόναχο, μπροστὰ στὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Μαθὶδς Μπρινιὸν, ἐπάνω σ' ἓνα καῖκι χιλιτοσχιτισμένο πού θὰ βούλιαζε ἀπὸ τὴ μὴ στιγμή στὴν ἄλλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἐνα γενναῖο παιδί

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Γιάννη ἦταν πὼς ἦταν χαμένος καὶ πὼς με τὴν ἀφοσίωσή του δὲν εἶχε πετύχει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καταδικάσῃ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του σὲ βέβαιο θάνατο.

Μὰ τί τὸν ἔμελλε νὰ πέθαινε, μὴ καὶ ἡ Σούζη δὲν ὑπῆρχε πιά καὶ μὴ καὶ δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτέ του τοὺς καλοὺς του φίλους καὶ προστάτες; Ἰσα-ἴσα ὁ θάνατος ἦταν γι' αὐτὸν μὴ ἀπολύτρωση καὶ ἔπρεπε νὰ μακαρίσῃ τὸν ἑαυτὸ του. Πεθαίνοντας θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὴ μικρὴ του φίλη. Ἐκεῖ ψηλὰ θὰ ἦταν εὐτυχισμένος μαζί της γιὰ πάντα.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη τὰ χέρια του πού τὰ κρατοῦσε ἀκόμη γαντζωμένα στὴν κουπαστὴ χαλάρωσαν τὸ σφιγμό τους. Ἡ ἰδέα νὰ λυτρωθῇ ὅσο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα ἀπὸ τὰ βάσανά του, ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν ἀρπάξουν τὰ κύματα πού σάρωναν τὸ κατάρτι, τοῦ φαινόταν ἡ μόνη λύση κι' ἡ μόνη σωτηρία.

Καθὼς σκεπτόταν ἔτσι ἓνα βαθὺ βογγητὸ τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Κοίταξε κατὰ τὴ μεριά ὅπου βρισκόταν πάντα πεσμένος ὁ καπετάν Μαθὶδς καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ὁ πληγωμένος ἔκανε κάποιο κίνημα.

Λοιπὸν ὁ θεὸς του δὲν εἶχε σκοτωθεῖ, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀντρίκος; κι' ἂν ἦταν ἀκόμη ζωντανός, εἶχε δικάσιμα αὐτὸς νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ σὲ τέτοια τραγικὴ θέση;

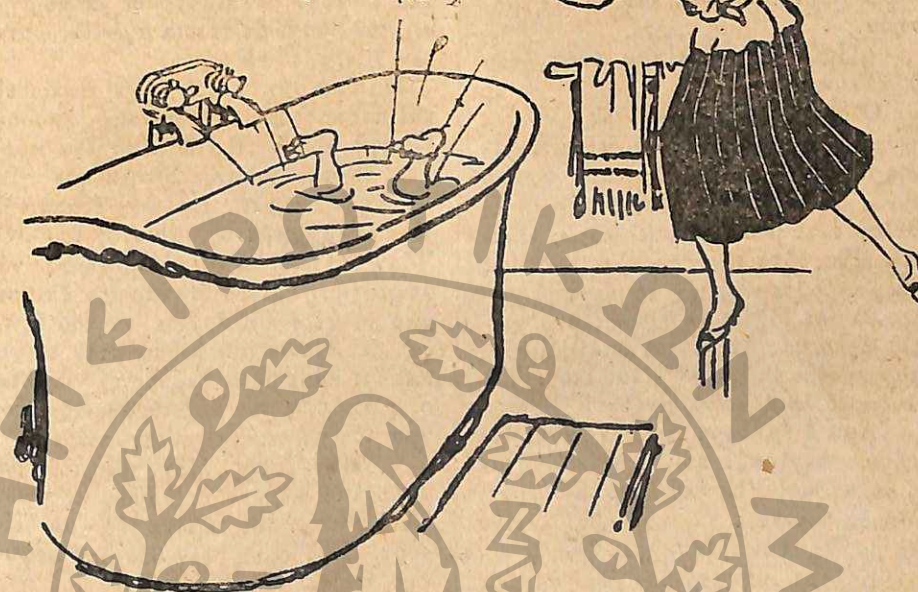
Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'.

Εἶναι πρωί. Τὸ ζεστὸ νερὸ τρέχει μέσα στὴ μπανιέρα κι' ἡ Παυλίνα ἐτοιμάζεται νὰ μπῇ πρώτη. Κατόπι θὰ κἀνὴ τὸ μπάνιο του κι' ὁ Πετράκης. Ἐκεῖ λοιπὸν καιρὸ. Καὶ καθὼς τὸν ἀφίνουν μὴ στιγμή μονάχο, ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κἀμὴ μὴ ἐπιθεώρηση στὸ «φανάρι» τῆς κουζίνας. Ἐρεῖ πὼς ἐκεῖ-μέσα φυλάει ὅσα φαγὰ περισεύουν ἀπὸ τὸ βράδυ ἢ ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Καὶ νά, βλέπει ἓνα πιάτο πατάτες πού δὲν τοῦ παραρέσουν. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἓνα πιάτο κρέας με δαμάσκηνα. Ὁ Διχουδάκης μᾶς τρελλαίνεται γι' αὐτὸ τὸ φαί. Κατεβάζει λοιπὸν τὸ φανάρι. βγάζει τὸ πιάτο καὶ τρώει ὅσο κρέας καὶ προπάντων ὅσα δαμάσκηνα μπορεῖ. «Τί ὥραία πού εἶναι κρύα! συλλογιέται. Πιδ γλυκὰ παρὰ ὅταν τὰ τρῶν κα-νένας ζεστά». Διχουδάκης ἀδιόρθωτος τελοςπάντων...

Κανένας δὲν τὸν εἶδε. Ἐρεῖ, ἀλήθεια, πὼς με γεμᾶτο στομάχι εἶν' ἐπικίνδυνο νὰ κἀνὴ κανένας μπάνιο. Ἀλλὰ ὅταν τοῦ λένε «ἔλα, ἡ Παυλίνα τελείωσε, ἡ σειρά σου τώρα!», γδύνεται καὶ μπαίνει στὴ μπανιέρα. Γιατί πὼς μπορούσε νὰ πῇ πὼς ἔφαγε πρωτὶ-πρωτὶ δαμά-



σκηνα; Θὰ τὸν μάλλωναν. Καὶ συλλογιέται: «Δὲ βαριέσαι! τίποτα δὲ θὰ πάθω. Αὐτὰ εἶναι λόγια τῶν μεγάλων...».

Δὲν πρόφτασε ὅμως καλὰ-καλὰ νὰ τὸ συλλογιστῇ, καὶ τούρχεται μὴ ζάλη. Με τὴ ζάλη, μπλοῦμ! παίρνει μὴ τούμπα μέσα στὴ μπανιέρα. Κι' ἡ καμαριέρα, πού μπαίνει ἐκεῖνη τὴ στιγμή με τὴν πετσέτα γιὰ νὰ τὸν σκουπίσῃ, βλέπει ἀπέξω ἀπ' τὸ νερὸ μόνο τὰ πόδια του! Βγάζει τίς φωνές:

— Βοήθεια! τὸ παιδί πνίγεται!.. Τρέχουν ὅλοι καὶ τὸν βγάζουν ἀναίσθητο. Τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι, τὸν τρίβουν καὶ φωνάζουν ἀμέσως τὸ γιατρό. Ὁ γιατρός λέει πὼς εἶναι συμφόρηση κι' ἀπορεῖ:

— Πὼς τὸπαθε αὐτό; Μήπως ἤπιε τὸ γάλα του πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο;

— «Α, μὰ! τίποτα δὲν ἔβαλε στὸ στόμα του...»

Ἔτσι νομίζουν ὅλοι. Ἡ ὑπηρετορία ὅμως ἔρεῖ καλύτερα, γιατί βοῆκε τὸ πιάτο με τὰ δαμάσκηνα σχεδὸν ἀδειανό. Τὸ λέει. Μὰ πὼς νὰ μαλλώσουν ἓνα παιδί πού κινδυνεύει ἀκόμα νὰ πεθάνῃ; Ἡ μητέρα κλαίει. Ὁλοι στὸ σπῖτι κλαῖνε. Εὐτυχῶς ὁ Πετράκης γίνεται καλὰ. Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ τους τὸν συγχωροῦν.

Ναί, μὰ ὁ Πετράκης δὲν συγχωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Νᾶναστατώσῃ τὸ σπῖτι; Νὰ κἀμὴ τὴ μητέρα του, πού τὴ λατρεῖ, νὰ κλάψῃ τόσο;.. Ἀς μὴ τὸν τιμωρήσαν. Θὰ τιμωρηθῇ μόνος του. Κι' ἀποφασίζει νὰ στερεθῇ,

Στὸν ἐρημικὸ μου δρόμο ἡ Ὀμορφιά κι' ὁ Πόνος πᾶνε. πᾶνε ἀντάμα χέρι-χέρι.

Καὶ με πῆρανε μαζί τους μὰ με βόηκαν μοναχό μου καὶ γινήκαμε ἔτσι φίλοι.

Μὰ εἶναι ἀτέλειωτος ὁ δρόμος καὶ τὸ φῶς ἀργεῖ νὰ φτάσῃ κι' εἶμαι τόσο κουρασμένος...

— Ὀμορφιά κυρά μου, πές μου, σὲ ποῦ τόπο κατοικεῖς;

— Χρόνια θέλουμε νὰ πᾶμε, κι' ἡ ζωὴ σου εἶναι μικρὴ...

— Πές μου. Πόνε μου ἀδελφέ μου, γιατί ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ;

— Στὸ σκοτάδι θὰ τραβᾶμε εἰν' ἡ μοῖρα μας, φτωχὲ μου...

Κι' ἔτσι πᾶμε μέσ' στὴ νύχτα, κουρασμένοι-ἔξασμένοι βυθισμένοι στὴ σιωπὴ μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

για πολὺν καιρὸ, ὅ,τι τοῦ ἀρέσει περισσότερο. Μὰ τί τοῦ ἀρέσει περισσότερο; Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Σκέπτεται, σκέπτεται καὶ τὸ βρίσκει: εἶναι τὰ χωνιά μὲ τὴν κρέμα!

Κάθε Πέμπτη σεοβίρουν στὸ τραπέζι αὐτὸ τῷ ῥαῖο γλύκισμα. Ὁ Πετρίκης δὲν θὰ τρώῃ καθόλου. Κι' αὐτὸ γιὰ πολλὰς Πέμπτες — τέσσερις, πέντε, δέκα... Ἀ, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσε κρυφὰ στὸν ἑαυτὸ του. Θὰ δείξῃ πὼς ἔχει χαρακτήρα!..

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΚΡΥΦΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ὁ Μακάρ ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε. Εἶπε μόνο:

— Παιδιά μου, εἶναι ἀπίστευτο! Μονάχα τὰ βουνὰ δὲ σμίγουν!

Ὁ Ἰβάν σκέφθηκε πὼς ἴσως ὁ Μακάρ θὰ ἤξερε τὸ δολοφόν.

— Μακάρ, τὸν ρώτησε, μήπως ἄλλοτε ἄκουσες νὰ μιλῶν γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση; Μὲ εἶχες ἄλλοτε ἰδεῖ;

— Πῶς; ἔχω ἀκούσει. Μιλῶν γιὰ ἔλα. Τὸ καθετὶ μαθαίνεται. Μὰ εἶναι πολὺ παλιὰ ἱστορία καὶ τὴ λησμόνησα.

— Ἴσως νὰ σοῦ εἶπαν ποῖος ἦταν ὁ κακοῦργος.

Ὁ Μακάρ εἶπε γελώντας:

— Ὁ κακοῦργος; Μὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὸ μαχαίρι στὸ σάκκο του. Ἀς υποθέσουμε πὼς τοῦ τὸ ἔβαλαν ἐκεῖ μέσα. Τί μ' αὐτό; Οὔτε τὸν εἶδα, οὔτε τὸν γνωρίζω. Καὶ πὼς θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ τὸ μαχαίρι χωρίς νὰ τὸν ἰδῇ; Ὁ σάκκος σου χωρίς ἄλλο θὰ ἦταν στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ. δὲν εἶναι ἔτσι; Τὸν ἄκουσες λοιπόν, δὲ γίνεται!

Ἀμὰ ὁ ἔμπορος ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, κατὰλαβε πὼς ὁ Μακάρ ἦταν ὁ δολοφόνος, ἔσηκώθηκε κ' ἔφυγε. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὸν εἶχε πιάσει ἀγωνία...

Ἐβλεπε νὰ περνοῦν ἀπ' ἐμπρός του πολλὰ πράγματα, πολλοὶ ἀνθρώποι ποὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε. Νὰ ἡ γυναίκα του ποὺ τὸν ἀποχαιρεῖ, θὰ φύγῃ γιὰ τὸ πανηγύρι. Εἶναι ζωντανὴ ἐμπρός του. Βλέπει τὸ πρόσωπό της, τὰ μάτια της, ἀκούει τὸ γέλιο της. Ἐπειτα εἶναι τὰ παιδιά του, ὅμοια καθὼς ἦταν ἄλλοτε, τὸ μικρότερο στὴν ἀγκαλιά της μάννας του. Βλέπει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του: εἶναι νέος γελαστός. Καθισμένος στὴν τράπεζα, ὅπου τὸν συνέλαβαν, παίξει κιθάρα. Ἀ! τί εὐτυχισμένος ἦταν τότε!.. Βλέπει τὸν τόπο τῆς καταδίκης, τὸν κόσμον νὰ περικυκλώνῃ τοὺς φυλακισμένους ποὺ εἶναι ἑτοιμοὶ γι' ἀναχώρηση. Βλέπει τὸν ἑαυτὸ του ἀλυσσοδεμένο. Βλέπει τὰ εἰκοσιτέξι ὁλόκληρα χρόνια τῆς φυλάκης, σκέπτεται τὰ γεράματά του,

κι' ἡ ἀγωνία του αὐξάνει. Ἀχ νὰ πέθαινε!.. Κι' ἔλα αὐτὰ γιὰ χατίρι αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου!

Ὁ Ἰβάν θύμωσε τόσο πολὺ, ὥστε ἐνιωθε πὼς ἦταν ἑτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ καθετὶ, καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Προσευχήθηκε ὅλη τὴ νύχτα, μὰ δὲν βρῆκε τὴν ἡσυχία του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπέφυγε νὰ συναντήσῃ τὸν Μακάρ. Ἀπέφυγε ἀκόμα καὶ νὰ τὸν κοιτάξῃ.

* *

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν. Τὴ νύχτα ὁ Ἰβάν δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, τὸν βασάνιζε τέτοια ἀγωνία, ὥστε δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ.

Κάποια νύχτα ποὺ εἶχε σηκωθεῖ καὶ περπατοῦσε στὴ φυλακή, ἄκουσε ἐλαφρὸ κρότο. Κάτω ἀπὸ ἓνα κρεβάτι ἐπεφτε χῶμα. Σταμάτησε γιὰ νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Καὶ νά, ἔξαφνα ὁ Μακάρ, ἀγριεμένος, ἐμπρός του. Ὁ Ἰβάν θέλησε νὰ περάσῃ, χωρίς νὰ σταματήσῃ. Μὰ ὁ Μακάρ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῇ, ὅτι ἀνοίγει μιὰ τρύπα στὸν τοίχον καὶ ζιτὶ κάθε μέρα ἔκρυβε τὰ χιώματα στὶς μπόττες του καὶ τὰ ἀδειάζε ἔξω ἅμα τὸν πῆγαιναν γιὰ ἀγγαρεία.

— Μὴν εἰπῇς λέξη, παππού! θὰ βγῇς ἀπὸ δῶ καὶ σὺ καθὼς κι' ἐγώ. Ἀν φλουρήσῃς, ἐμένα θὰ μὲ δειρουν. Ἐσὺ ὅμως δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς, θὰ σὲ σκοτώσω.

Βλέποντας τὸ δῆμιό του, ὁ Ἰβάν ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ. Τράβηξε τὸ χέρι του καὶ εἶπε:

— Νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ; Νὰ φύγω; Γιατί; Ὅθι μὲ σκοτώσῃς γιὰ δεύτερη φορὰ; Γιὰ δοκίμασε, εἶμαι πεθαμένος τώρα καὶ πολλὰ χρόνια. Ἀν θὰ σὲ μαρτυρήσω ἢ ὄχι, θὰ τὸ δοῦμε, θὰ κάμω ὅ,τι ὁ Θεὸς μοῦ βάλῃ στὴν καρδιά μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ στρατιῶτες ποὺ πῆγαιναν τοὺς καταδίκους στὴν ἀγγαρεία, βρῆκαν τὸ χῶμα ποὺ ἀδειάζε ὁ Μακάρ ἀπὸ τὶς μπόττες του. Ἐφῆξαν στὴ φυλακὴ καὶ ἀνακάλυψαν τὴν τρύπα. Ὁ διευθυντὴς ἦλθε ἐπὶ τόπου καὶ ἄρχισε ἀνακρίσεις. Ποῖος ἦταν ὁ ἐνοχος; Ὁ καθένας ἔλεγε πὼς δὲν ἦταν αὐτός. Κανένας ὅμως δὲν πρόδιδε τὸ Μακάρ, γιὰτὶ ἤξεραν

πὼς τὸν περιμένε γερὰ ξύλον καὶ θὰ ἔδωκεν μισοπεθαμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Τότε ὁ διευθυντὴς γύρισε στὸν Ἰβάν, ποὺ ἤξερε τὸν τίμιον χαρακτήρα του, καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός, γέρο, ποῖος ἔκαμε τὴν τρύπα; Ἐβρουμε, ἐσὺ δὲ λὲς ψέματα. Πές μου τὴν ἀλήθειαν, σὰ νὰ μιλοῦσες στὸν ἴδιο τὸ Θεό.

Ὁ Μακάρ στεκόταν ὀρθὸς ἐμπρός στὸ διευθυντὴ καὶ τὸν κοίταζε κατὰματα. Ἐκανε τὸν ἀδιάφορο, οὔτε κὰν ἔβλεπε τὸν Ἰβάν. Τὰ χέρια τοῦ Ἰβάν καὶ τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν κατόρθωσε νὰ μιλήσῃ. Σκεπτόταν: Ἀν σωπάσω, θὰ τὸν σώσω. Γιατὶ νὰ συγχωρήσω ἐκείνον ποὺ μὲ κατέστρεψε; Ἀς πληρώσῃ γιὰ ὅσα μ' ἔκαμε νὰ υποφέρω. Νὰ τὸν προδώσω; Φυσικὰ θὰ τὸν δειρουν, καὶ πολὺ σκληρὰ μάλιστα. Καὶ ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφόνος; καὶ ἂν γελιέμαι; θὰ γίνω τάχα εὐτυχισμένος ἅμα τὸν τιμωρήσουν;

Ὁ διευθυντὴς εἶπε πάλι:

— Ἐμπρός, γέρο, πές τὴν ἀλήθειαν. Ποῖος ἔκαμε τὴν τρύπα;

Ὁ Ἰβάν ἀπάντησε κοιτάζοντας τὸν Μακάρ:

— Οὔτε εἶδα, οὔτε ξέρω τίποτε... Καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ.

* *

Τὴν ἄλλη νύχτα, ἐνῶ ὁ Ἰβάν κόντευε νὰ κοιμηθῇ, ἄκουσε κάποιον νὰ πλησιάζῃ. Ἐνίσωσε πὼς κάποιος κάθισε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Ἀν καὶ σκοτεινὰ, γινώρισε τὸν Μακάρ.

— Τί μὲ θέλεις ἀκόμα; Τί κάνεις αὐτοῦ;

Ὁ Μακάρ δὲν ἀπαντοῦσε. Ὁ Ἰβάν σήκώθηκε:

— Τί θέλεις; φύγε, ἀλλοιώτικα φωνάζω τὸ φύλακα!

Ὁ Μακάρ ἔσκυψε πάνω του, καὶ δταν ἔφθασε στὸ αὐτὸ του, εἶπε:

— Ἰβάν, συχώρεσέ με!

— Νὰ σὲ συχωρέσω; Τί μοῦ ἔκαμες γιὰ νὰ σὲ συχωρέσω;

— Ἐγώ εἶμαι ὁ δολοφόνος τοῦ ἐμποροῦ. Ἐγὼ ἔβαλα τὸ μαχαίρι μέσα στὸ σάκκο σου... Ὅθι σὲ σκότωναν καὶ σένα, καθὼς τὸν ἄλλο. Μὰ ἔκαμαν ταραχὴ ἔξω. Φοβήθηκα. Ἐχίωσα τὸ μαχαίρι μέσα στὸ σάκκο σου, κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Ἰβάν ἔμενε βουδός. Δὲν ἔβρισκε τί νὰπαντήσῃ. Ὁ Μακάρ ἄφησε τὸ κρεβάτι, καὶ γονάτισε. Μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ χῶμα ξαναεἶπε:

— Ἰβάν, συχώρεσέ με, συχώρεσέ με γι' ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! θὰ πῶ πὼς ἐγὼ εἶμαι ποὺ σκότωσα τὸν ἔμπορο

καὶ σὺ θὰ λάβῃς χάρη, θὰ γυρίσῃς σπῆτι σου.

Τότε ὁ Ἰβάν εἶπε:

Ὅλα αὐτὰ λέγονται εὐκολα. — Μὰ τί δὲν ἔχω ὑποφέρει! Ποῦ νὰ πάω τώρα;.. Ἡ γυναίκα μου πέθανε. Τὰ παιδιά μου μὲ ξέχασαν ποῦ νὰ πάω; Πουθενά...

Ὁ Μακάρ, πάντα γονατισμένος, χτυποῦσε τὸ μέτωπό του στὸ χῶμα:

— Ἰβάν, συχώρεσέ με! Ὅταν μ' ἔδερναν, ὑπέφερα λιγώτερο, παρὰ τώρα ἐμπρός σου... Συχώρεσέ με γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ! Συχώρεσέ με τὸν ἄθλιο!

Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητά. Ὅταν ὁ Ἰβάν ἄκουσε τὸν Μακάρ νὰ κλαίῃ, ἔκλαψε κι' αὐτός.

— Ὁ Θεὸς ἂς σὲ συχωρέσῃ, εἶπε ὁ Ἰβάν, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Ἴσως εἶμαι ἐκατὸ φορὲς χειρότερος ἀπὸ σένα...

Μόλις ὁ Ἰβάν εἶπε αὐτά, ἐνίσωσε νὰ λιγοστεύῃ ἡ ἀγωνία τῆς καρδιάς του.

Δὲν ἄφηγε πιά τὴ φυλακή. Δὲν σκεπτόταν πιά τὴν πατρίδα του. Δὲν σκεπτόταν παρὰ ἓνα πράγμα: τὴν τελευταία του ὥρα.

Ὁ Μακάρ ὅμως δὲν ἄκουσε τὸν Ἰβάν. Ὁμολόγησε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Μὰ δταν ἦρθε ἡ διαταγή, νὰφήσουν ἐλεύθερο τὸν ἔμπορο καὶ νὰ τὸν στείλουν πίσω σπῆτι του, τὸν βρῆκαν πεθαμένο...

(Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ τοῦ Λέντο; Τολστό;»)

ΣΗΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΑΣ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

ΛΑΓΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μιὰ φορὰ ἓνας σκαντζόχερας, ἀφοῦ παράφαγε καὶ πρίστηκε ἡ κοιλιά του, πῆγε καὶ ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ σκιά δέντρου νὰ χωνέψῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Ἐκεῖ ποὺ τεντωμένος ἀναπαύεταν, καὶ τὰ μάτια του μισογλάρωναν ἀπὸ τὸν ὕπνον, εἶδε νὰ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός του ἓνας λαγὸς λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ τὸν χαιρέτησε.

— Κάτι λαχανιασμένος, κουμπάρε, λέει κοροϊδευτικὰ ὁ σκαντζόχοιρος στὸ λαγὸ, κι' ὕστερα παινεύσας πὼς τρέχεις πιδὸ πολὺ ἀπ' ὅλους.

— Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω, εἶπε ὁ λαγός, κι' ἂν σοῦ βαστάει καὶ σένα παραθαλάινουμε ὅποτε θέλεις, καὶ τούτῃ τὴ στιγμή, ἀκόμα ποὺ εἶμαι τοσκιμένος ἀπὸ τὴν κούραση.

— Παραθαλάινουμε, εἶπε ὁ σκαντζόχερας, ὅχι ὅμως τώρα, γιὰτὶ εἶμαι παραφουσκωμένος ἀπὸ τὸ φαί, παρὰ

αὔριο τὸ πρωὶ ἔλα ἐδῶ, νὰ τρέξουμε σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο ἄλωνα ποὺ ἔχει ἀπλωμένο στάρι.

— Σὺμφωνος, τοῦ ἀπάντησε ὁ λαγός, κι' ἔφυγε.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ζύγωσε τὸν σκαντζόχερα ἢ σκαντζοχερίνα, ποὺ εἶχε στάγκαθα τῆς ράχης τῆς καρφωμένες μερικὲς ρόγες σταφυλιοῦ πρωτόφαντες γιὰ τὴν ἐποχὴ, καὶ εἶπε στὸν ἄντρα τῆς νὰ ἔτρωγε ἀπ' αὐτὲς γιὰ νὰ ἔλεγε καὶ τοῦ χρόνου.

— Εἶμαι χαρτασμένος ὥς τὸ λαίμωδο γυναικα, καὶ θὰ πάρω μόνο μιὰ, κι' αὐτὴ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου: τίς ἄλλες φά'τες ἐσὺ. Καὶ τῆς διηγῆθηκε πὼς τὴν ἄλλη μέρα θὰ παράτρεχε μὲ τὸν λαγὸ στὸ ἄλωνα.

— Ὁρρω, ἄντρα μου, πὼς δὲν εἶσαι στὰ συγκαλά σου, ποὺ ἀποφάσεις νὰ παρατρέξῃς μὲ τὸ λαγὸ ἄμ' ὅς που νὰ κάνῃς δυὸ βήματα μὲ τὰ κοντὰ πόδια σου, ὁ λαγὸς μὲ τίς ποδάρεις τοῦ θὰ πᾶν καὶ θὰ γυρίσῃ δέκα φορὲς ὥς ἐκεῖ ποὺ εἶπατε. Ἐγὼ λέω νὰ μὴν παραβγῇς μαζί του γιὰτὶ σίγουρα «θὰ πάρῃς τὴν ἀποχυλωμένη σου» κι' ἔτσι, κοντὰ σὲ σένα θὰ ντροπιαστῇ κι' ἐγὼ ποὺ σ' ἔχω ἄντρα.

— Ἐννοια σου, γυναικα, καὶ τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει, θὰ παίξω παιχνίδι σ' αὐτὸν τὸν μακροπόδαρο, ποὺ θὰ γελᾷ καὶ τὸ γουρούνη.

— Δὲ μοῦ λὲς καὶ μένα αὐτὸ τὸ παιχνίδι σου, νὰ τὸ μάθω καὶ νὰ ἡσυχάσω;

— Ὅθι στὸ πῶ αὔριο τὸ πρωὶ ἐδῶ, γιὰτὶ εἶναι μυτικὸ μου, καὶ τὸ μυστικὸ φυλάγεται καλὰ δταν τὸ ξέρει ἓνας μονάχα. Ἀμὰ τὸ μάθουν δυὸ, τότε τὸ ξέρουν ἑντεκα (11) καὶ δταν τρεῖς, τὸ ξέρει ἑλος ὁ κόσμος.

Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ πωλινὸ σύθαμπο, πῆγε ὁ σκαντζόχερας μαζί μὲ τὴν σκαντζοχερίνα στὸ ἄλωνα, καὶ ἐκεῖ τῆς εἶπε:

— Σὺ θὰ σταθῇς ἀπὸ τούτῃ τῇ μεριά τῶλωνισοῦ, κρυμμένη μέσα στὸ στάρι, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ περριμένω τὸ λαγὸ.

Σὰν ἔρθῃ, καὶ μποῦμε στὴ γραμμὴ καὶ ἀκούσῃς ποὺ θὰ φωνάξω ἐμπρός, γιὰ νὰ ξεκινήσουμε, ἐσὺ θὰ ἔχῃς τὰ μάτια σου τέσσερα καὶ ταυτιά σου δεκατέσσερα, γιὰ νὰ ξεπεταχτῇς σύγκαιρα νὰ πῇς ὅτι ἔφτασες.

Ἀν ὁ λαγὸς σοῦ πεῖ νὰ ξανατρέξετε, γιὰτὶ θὰ νομίση πὼς ἐσὺ εἶμαι ἐγὼ, ἀφοῦ μοιάζουμε τόσο πολὺ καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο στὸν καθένα νὰ ξεχωρίσῃ ἐμένα ἀπὸ σένα, θὰ μπητε πάλι στὴ γραμμὴ καὶ μὲ τὸ ἐμπρός ποὺ θὰ πῇς, θὰ σταθῇς νὰ κρυφτῇς, καὶ θὰ πεταχτῶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ πῶ πὼς ἔφτασα.

Ὅταν πῆγε, ὁ λαγὸς εἶδε τὸν σκαντζόχερα νὰ τὸν περιμένῃ.

— Μπα, τοῦ λέει, ἐδῶ εἶσαι;

— Ἦρθα μὲ δυὸ πηδηξιὲς ἀπὸ τὴ φωλιά μου

— Ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ γρηγοράδα σου, κοντοκλώτση μου, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ χάσῃς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κουμπάρε μου.

Συμφώνησαν νὰ τρέξουν μόνο στὴ μισή γύρα τοῦ ἄλωνα καὶ νὰ σταθοῦν στὸ ἀντικρυνὸ μέρος, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ θὰ ξεκίνοῦσαν.

Ἀμὰ μπήκαν στὴ γραμμὴ, ὁ σκαντζόχερας φώναξε ἐμπρός, ὁ λαγὸς ἀμέσως ἔκανε τέσσερα πηδήματα καὶ ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ εἶχαν συμφωνήσει.

Πετάχτηκε τότε ἡ σκαντζοχερίνα μπροστά του, κι' εἶπε: Ἐφτασα πρώτος.

Ὁ λαγὸς ἔτριβε τὰ μάτια του σὰν τὴν εἶδε καὶ στενοχωρήθηκε πολὺ. — Παρατρέχουμε πάλι, λέει στὴν σκαντζοχερίνα, νὰ γυρίσουμε ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ξεκινήσαμε πρῖν;

— Μπράβο, τοῦ λέει ἐκεῖνη.

Δὲν πρόφτασε καλὰ-καλὰ νὰ κάνην τρεῖς μεγάλους πῆδους ὁ λαγός, καὶ καθὼς ἔφτανε στὸ μέρος ποὺ εἶπαν, βλέπει τὸν σκαντζόχερα νὰ ξεπηδάει μπροστά του καὶ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Ὅπ, νάμαι πάλι! Ἐφτασα πρώτος. Τώρα τὸ παραδέχεσαι πὼς νικήθηκες ἀπὸ τὸν κοντοκλώτση;

Ὁ λαγὸς ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὸ πάθημά του δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μὰ οὔτε καὶ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ εἶχε σκαρῶσει ὁ σκαντζόχερας μὲ τὴν πονηρία του. Νόμιζε πὼς εἶχε νικήθῃ στὰλθινὰ ἀπὸ τόσο παρακατιανὸ ἀντίπαλο, ποὺ ὡς τότε τὸν εἶχε γραμμένο στὶς πατούσες του, καὶ ἔσκασε ἀπ' τὸ κακὸ του.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ



Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Πολύ ευχαρίστως, είπε ο Ριχάρδος. Μά το κρυολόγημα το πήρα κιόλας.

Και για να το αποδείξει, άρχισε να φτερνίζεται τόσο δυνατά και με τέτοιο άστειο τρόπο, ώστε τα γέλια της Μπέττυ διπλασιάστηκαν.

Εντωμεταξύ η Βιργινία είχε φέρε τον καφέ.

— Παπαγαλάκι, είπε ο Ριχάρδος δοκιμάζοντας το ευδιασπτό ποτό που άχνιζε, πρέπει να σε παρακαλέσω να με συγχωρήσεις και να σου πω πόσο λυπήθηκα που δεν μπόρεσα να έρθω χθές στη γιορτή σου. Μά κάποια σπουδαία υπόθεση...

— Αλήθεια, έκανε η Μπέττυ με πονηρό ύφος. Δεν μπορέσατε να έρθετε. Ναί, μά ήρθε άλλος στη θέση σας, και καλύτερος μάλιστα.

— Α, έτσι; Τόσο το καλύτερο λοιπόν. Όστόσο εγώ θέλω να σε αποζημιώσω για τη χθεσινή μου απουσία. Ξέρω πως σήμερα το πρωί δεν έχεις μάθημα.

— Ναί, έκανε η Μπέττυ, που μάντευε πως κάτι ευχάριστο θα της πρότεινε ο Ριχάρδος.

— Λοιπόν σήμερα έχω να πάω σε μερικές δουλειές με το άμάξι μου, και ήρθα να σε ρωτήσω αν θα σου έκανε όρεξη νάρθηξ μαζί μου.

— Και βέβαια! φώναξε η Μπέττυ με μεγάλη προθυμία.

Μεγαλύτερη διασκέδαση παρά να κάνει περίπατο με τον Ριχάρδο Βάν-

Κούρτ, δεν υπήρχε για τη Μπέττυ.

— Λοιπόν τρέχα στην κάμαρά σου και φόρεσε το ωραιότερο καπέλλο σου. Το άμάξι μου είναι κάτω και περιμένει.

Η Μπέττυ δεν άργησε να έτοιμασθ. Το πρωινό ήταν ηλιόλουστο, τάλογα έτρεχαν με καμάρι στη λεωφόρο και ο Ριχάρδος ήταν έλο κέφι και χαρά. Διηγόταν διάφορες διασκεδαστικές ιστορίες και η Μπέττυ αίστάθηκε να την κυριεύει κι' αυτήν σιγά σιγά αυτή η χαρά τόσο, που άρχισε ν' αναρωτιέται πως μπορεί κανείς, και μάλιστα αυτή, να αισθάνεται ποτέ τον έαυτό του λυπημένο.

Όστόσο, αφού έκανε στον κηδεμόνα της την περιγραφή της χθεσινής γιορτής με όλες της τις λεπτομέρειες, αφού μίλησε για την ορχήστρα, για τις διάφορες διασκεδάσεις και μαζί μ' αυτές και για την λοταρία του Τζάκ Χόρνερ, — ύστερα του είπε για τη βραδυή της άκεφιά, για την μοναξιά που είχε νοιώσει, για τις θλιβερές σκέψεις που είχε κάνει και που τώρα της φαινόταν σαν ένα κακό όνειρο.

Ο Ριχάρδος πήρε τα λόγια αυτά πιο σοβαρά απ' ό,τι νόμιζε η Μπέττυ κι' έως κιόλας πιο σοβαρά απ' ό,τι θα ήθελε.

— Παιδί μου, της είπε, δεν πρέπει να φάνηκε να σε κυριεύουν τέτοιες σκέψεις. Φαίνεσαι άχαριστη στο Θεό που σου δωσε τόσα καλά.

— Μά δεν το παθαίνω συχνά αυτό

το πράγμα, κύριε, απάντησε η Μπέττυ. Σχεδόν πάντα είμαι χαρούμενη κι' ευτυχισμένη, όπως πρέπει, αλήθεια, να είμαι, με το όρατο μου το σπίτι, με την οικογένειά μου όπως τη θέλω. Μά ωστόσο καμιά φορά... καμιά φορά δίχως κι' εγώ ή ίδια να το θέλω, αισθάνομαι την ανάγκη μιας αγάπης που να μην την έχω αγοράσει μονάχα με τα χρήματά μου.

Ο Ριχάρδος κατάλαβε πως η φτωχή καρδούλα της μικρούλα ορφανής διψούσε για' αληθινή αγάπη κι' αποσίωση. Όσο μεγάλη κι' αν είναι η συμπάθεια που μας δείχνουν οι ξένοι, ποτέ δεν φθάνει στο μέγεθος εκείνης που δημιουργείται στην καρδιά των πιο στενών μας συγγενών από την ώρα που βγαίνουμε στον κόσμο.

— Όταν σου έρχονται τέτοιες ιδέες, παπαγαλάκι, μου, είπε, διώχνε τις από το μυαλό σου και μην τις αφήνεις να σε κυριεύσουν. Βρίσκεσαι σε μια ηλικία που ο χαρακτήρας του ανθρώπου αρχίζει να σχηματίζεται. Η θέληση δεν σου λείπει. Λοιπόν διώχνε τις. Μην αφήσεις το σπόρο της θλίψης να φυτρώσει μέσα στην καρδιά σου και μέσα στο μυαλό σου. Άλλωστε δεν είσαι δα και τόσο μόνη, όσο λές. Έχεις φίλους που σε αγαπούν: Η μητέρα μου, η αδελφή μου, εγώ ο ίδιος...

— Ναί, το ξέρω, έκανε η Μπέττυ, και το καταλαβαίνω ότι είμαι πολύ άχαριστη να κάνω αυτές τις σκέψεις. Μά ωστόσο λέω μέσα μου πως θα ήταν πολύ πιο όρατο αν είχα κάποιον, δοσμένο από τον καλό Θεό, για να τον αγαπάω και να μ'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

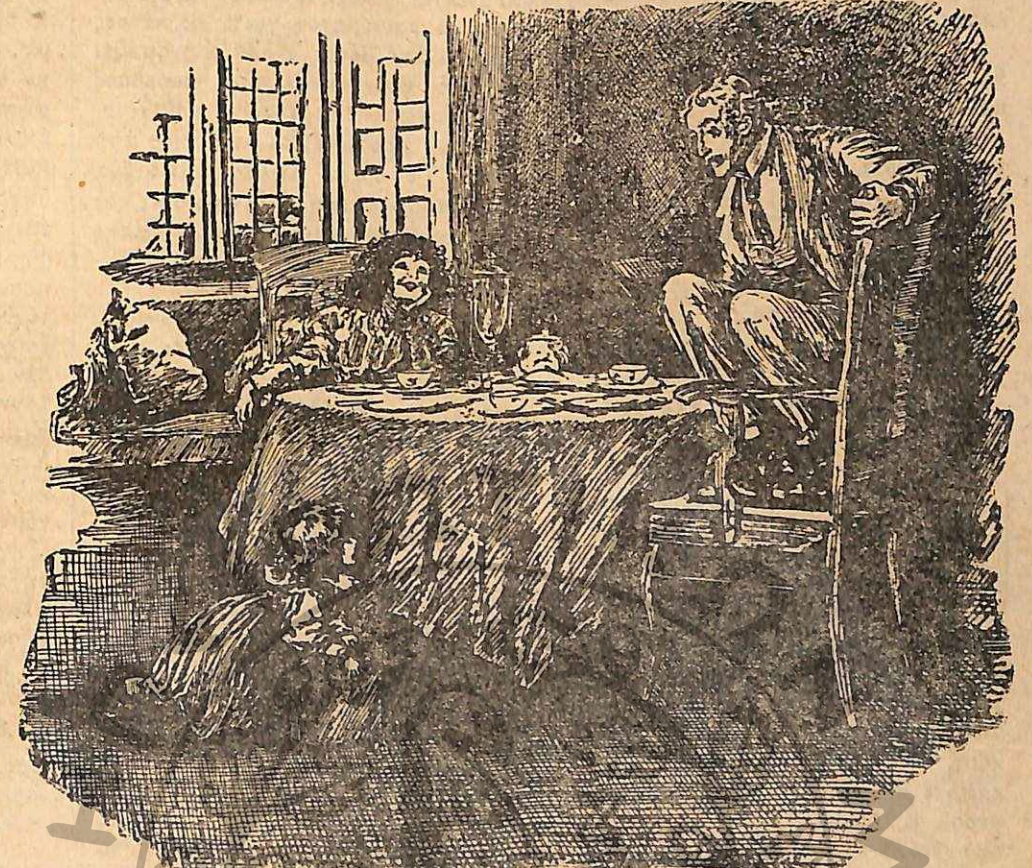
Η πρώτη έκδρομή της «Φτερωτής»

Σύμφωνα με τη συνήθειά της να χτυπάει το σίδερο όσο ήταν ζεστό, η Μπέττυ, μόλις γύρισε στο Ντένιστον, κάθισε στο γραφειάκι της για να γράψει στον κύριο Μόρρις. Αφού έκανε κάμποσα σχέδια κι' ύστερα τάσχιζε, στο τέλος έκανε ένα σχέδιο τελειωτικό και το αντίγραψε με το ωραιότερο γράψιμό της. Στο γράμμα αυτό έγραφε:

«Αγαπητέ μου κύριε Μόρρις
Είμαι πολύ καλά και πολύ ευτυ-

τικό συγγενή που να τον αγαπώ για αυτό το λόγο.

Έτσι, αγαπητέ μου κύριε Μόρρις, σ'α γράφω τώρα για να σ'α ζητήσω μερικές αναγκαίες πληροφορίες για την οικογένειά του πατέρα μου και της μητέρας μου. Θα ήθελα πολύ να μάθω αν δεν έχω καθόλου, μα καθόλου συγγενείς, είτε εδώ, είτε στη Γαλλία, είτε στην Ίρλανδία, γιατί θα επιθυμούσα πολύ να έχω μια αληθινή οικογένεια. Αυτή που αγόρασα με τα χρήματά μου δεν με φτάνει πιά. Η γιαγιά, κι' ο Τζάκ



«Ο Ριχάρδος πάτησε στο χέρι της πολυθρόνας, ενώ τα πόδια του κατόυσαν στο πάτωμα». (Σελ. 422, στ. γ'.)

— Μά, καλό μου κοριτσάκι, είπε ο κύριος Βάν-Κούρτ, πως μπορεί να γίνει ένα τέτοιο πράγμα αφού οι γονείς σου έχουν πεθάνει και άλλους συγγενείς δεν έχεις;...

— Μπορεί να έχω ο πατέρας μου τίποτε συγγενείς στην Ίρλανδία, και τότε...

— Μά θα είναι πολύ μακρινοί συγγενείς.

— Τι έχει να κάνει; Εαδέρφη, δευτεροεξάδερφα, μεγάλοι θείοι, μεγάλες θειές. Από τίποτε, πάντα καλύτερο είναι αυτό. Άλλωστε μπορεί και η μαμά να είχε συγγενείς εδώ ή στη Γαλλία. Θα φροντίσω να ιδώ μήπως υπάρχει κανένας συγγενής του πατέρα μου ή της μητέρας μου.

— Μά, με ποιόν τρόπο;

— Δεν ξέρω. Δεν τόχω σκεφθεί ακόμη. Μου φαίνεται πως ο καλύτερος τρόπος θα ήταν να γράψω στον κύριο Μόρρις και να ζητήσω τη γνώμη του για αυτό το ζήτημα.

— Αυτή είναι καλή ιδέα, είπε ο Ριχάρδος σκεπτικός. Ο κύριος Μόρρις είναι πολύ καλός σύμβουλος. Μά θα περάσει καιρός για να γράψης στην Αυστραλία και να λάβης απάντηση, πιστεύω ότι σ' έλο αυτό το διάστημα δεν θα κάθεται να μελαγχολήεις και να στενοχωριέσαι και να σκέπτεσαι όλη την ώρα τους συγγενείς σου που μπορεί να είναι και ανύπαρκτοι.

— Ω, όχι δά, έκανε η Μπέττυ γελώντας. Θα είμαι ευθυμη και χαρούμενη, και θα περιμένω αν θελήσει να μου στείλ η Θεός κανένα που να είναι πραγματικός συγγενής μου, έστω και δέκατος εξάδελφος ή ανεψιός.

— Μακάρι να γίνει αυτή η επιθυμία σου, παπαγαλάκι. Εντωμεταξύ όμως μη χάνης το κέφι σου, εξακολούθησε να παίζει με την Πόλλυ, να διαβάζει με τον Τζάκ και να μελετάς το πιάνο σου, για να μπορείς σε λίγο να με συνοδεύεις στο βιολί. Να ιδής τί όρατα ντουέττα που θα κάνουμε!

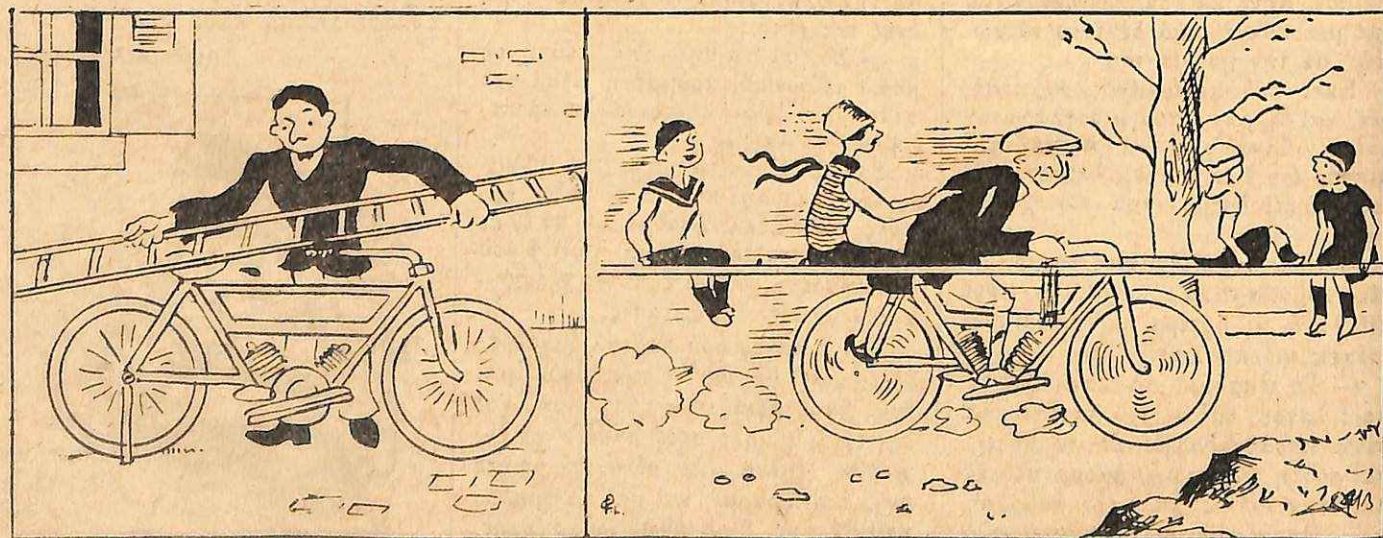
χισμένη. Το σπίτι μου είναι πολύ όρατο. Θα επιθυμούσα αν μπορούσατε νάρθητε και να ιδήτε τί θαυμάσια π' ο είναι τώρα τα δέντρα του κήπου με τα φύλλα τους που έχουν πάρει τόσο όρατα χρώματα. Τούτη την εποχή ο κήπος είναι ωραιότερος από κάθε άλλη. Η οικογένειά μου είναι πολύ καλά, και η γιαγιά Τζέννη και ο Τζάκ και η Πόλλυ. Ο Σίδνεϊ είναι πολύ καλό σχολί. Αυτό με ανακάλυψε μέσα στον άσανσέρ. Αν δεν ήταν αυτός, δεν ξέρω τί θα είχα απογίνει. Έχω αποκτήσει ένα σωρό φίλες εδώ στο Γκρήνμπορου και τις αγαπώ πολύ. Μά θα ήθελα να είχα και κανέναν πραγμα-

κι' η Πόλλυ είναι πολύ καλοί κι' οι τρεις τους, και τους αγαπώ πάντοτε, μά όπως σ'α είπα δεν με φτάνουν πιά.

Με πολύ σεβασμό και θερμούς χαιρετισμούς σε σ'α και στην κυρία Μόρρις.

η αποσιωμένη σας
Ελισάβετ Μάκ-Γκοντ
Περιμένο μ' ανυπομονησία την απάντησή σας»

(Ακολουθεί)



Πώς ο κ. Περικλής μπορεί να παίρνει περίπατο με το ποδήλατο όλη την οικογένειά του.

Ανεκοινώθη από τον Μαγνήτην

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΙ' Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Μία μέρα, τὸ κεφάλι κι' ἡ οὐρά τοῦ φιδιού ἄρχισαν νὰ μαλλώνουν μεταξύ τους, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔπρεπε νὰ πρωτοπεράσει.

— Δὲν μπορεῖς νὰ περάσης πρώ-τη, ἔλεγε τὸ κεφάλι στὴν οὐρά. Δὲν ἔχεις οὔτε μάτια γιὰ νὰ βλέπης, οὔτε αὐτιά γιὰ νὰ κούγῃς. Καὶ δὲν θὰ ξέρης ποῦ πηγαίνεις.

— Ἐγὼ ὅμως δύναμη, ἀπαντοῦσε ἡ οὐρά. Ἐγὼ σὲ κάνω καὶ περπα-τεῖς. Φτάνει νὰ τυλιχτῶ σ' ἓνα δέν-τρο καὶ δὲν θὰ μπορέσης πιά νὰ λ-λάξης θέση.

— Δὲ συμφωνοῦμε, εἶπε τὸ κεφάλι. Ἄς χωρίσουμε. Κι' ἴσως ἔτσι θὰ φανῇ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας ἔχει δίκιο.

Χωρίστηκαν. Ἡ οὐρά ἔφυγε πρώ-τη. Μὰ καθὼς πηγαίνε χωρὶς κεφά-λι, ἔτυχε μπροστὰ τῆς ἓνα πολὺ βα-θὺ χαντάκι, ποὺ δὲν τὸ εἶδε κι' ἔ-πεσε μέσα.

(Ἀπὸ τὰ Παιδικὰ τοῦ Τολστόϊ) Ζ. Φ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ λίγος καιρὸς ποὺ στὸ Χαλάντρι, σ' ἓνα σπίτι, ἔ-πεφταν πέτρες. Τώρα πάλι στὴ Θεσσαλονίκη τὰ ἴ-δια. Τέτοιοι λιθοβολισμοὶ σπιτιῶν εἶ-ναι συχνοτάτοι. Κι' εἶχα τὴν ἰδέ-α πὼς τοὺς προκαλοῦν πάντα διάφοροι φαρσέρ ἢ κατεργάρηδες, γιὰ νὰ να-στατώνουν τοὺς ἐνοίκους, τοὺς περιοί-κους, τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ γελοῦν κάποτε κι' ἀπὸ ἐκδίκηση ἢ ἀπὸ συμ-φέρο. Κάποιος π. χ.: δὲν ἐχώνευε τὸ γείτονά του. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ κά-μη κακό, ἔρριχνε τὴ νύχτα πέτρες στὸ σπίτι του. ποὺ τὸ πῆραν ἑτοι-γιά «στοιχειωμένο» καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὸ νοικιάσῃ κανένας. Ἐνας ἄλλος πάλι ἤθελε νὰ πιάσῃ ἓνα σπίτι ποὺ ὁ νοικοκύρης δὲν τοῦ τὸ ἄφινε φτη-νά. Τὸ ἄρχιζε στὶς πέτρες, οἱ ἄλλοι φοβήθηκαν νὰ τὸ πιάσουν — παίζεις μὲ τὰ... φαντάσματα; — κι' ὁ κα-τεργάρης, ποὺ εἶχε λόγο νὰ μὴ τὰ φοβάται, τῆπιασε στὴν τιμὴ ποὺ ἤθε-λε. Ἀλλὰ καὶ μιὰ μικρὴ ὑπηρετρία μιὰ φορὰ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τ' ἀφεν-τικά της ποὺ τὴν ἔδερναν, κρύφτη-κε σ' ἓν' ἀπαρτημένο γκαπὶ, ἀντί-κρυ, κι' ἀπὸ κεῖ πετροβολοῦσε τὸ σπίτι κάθε νύχτα, ὡς ποὺ τὴν ἐπία-σαν καὶ τῆς ἔδωσαν τῆς χρονιάς της.

Εἶχα λοιπὸν τὴν ἰδέ-α πὼς αὐτοὶ οἱ «μυστηριώδεις λιθοβολισμοὶ» εἶναι ὁλωςδιόλου ἄσχετοι μὲ τὰ φαντάσμα-τα, τὰ πνεύματα, τὰ ὑπερφυσικά, καὶ σχετικοὶ μόνον μὲ τὴν κατεργαριὰ ἢ τὴν ἀστείότητα — πράγματα δηλαδὴ φυσι-κώτατα... Ἀλλὰ τώρα μαθαίνω πὼς ὑπάρχουν καὶ... ἐξαίρεσεις. Μὲ τὸ «φαινόμενο» τῆς Θεσσαλονίκης, μιὰ ἐφημερίδα ἔδωκ ῥώτησε τὸν κ. Ἀγ-γελο Τανάνγρα, τὸν γνωστὸ ἰδρυτὴ καὶ πρόεδρο τῆς «Ἑταιρείας Ψυχι-κῶν Ἑρευνῶν». Κι' ὁ κ. Τανάνγρας ἀποκρίθηκε πὼς δὲν γιὰ τὸν λιθοβο-λισμὸ τοῦ Χαλάντρου, πιστεύει πὼς ἦταν μᾶλλον φάρσα, γιὰτὶ οἱ πέτρες ἔπεφταν ἀπέξω. Ὅσο γιὰ τῆς Θε-σσαλονίκης ὅμως, πιστεύει πὼς εἶναι «ψυχικὸ φαινόμενο» γιὰτὶ οἱ πέτρες πέφτουν ἀπὸ μέσα. Ἀλλὰ τί ἐνομάζει «ψυχικὸ φαινόμενο» ὁ κ. πρόεδρος τῶν Ψυχικῶν Ἑρευνῶν; Ἐκεῖνο, λέει, ποὺ προκαλεῖται ἀκουσίως ἀπὸ ἓνα μέντιουμ, δηλαδὴ ἀπὸ ἓνα ἄτομο προικισμένο μὲ ξεχωριστὲς καὶ μυστηριώδεις ἀκόμα ψυχικὲς ἰδιότη-τες, ἱκανὸ νὰ προκαλῇ τέτοια ὑπερ-φυσικά νὰ ποῦμε φαινόμενα.

Τέτοιο ἄτομο, τέτοιο μέντιουμ, καὶ πολὺ δυνατὸ μάλιστα — λέει ὁ κ. Τανάνγρας — πρέπει νὰ κατοικῇ στὸ σπίτι ἐκεῖνο τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου πέφτουν πέτρες. Καὶ γιὰ νὰ τὸ βροῦν ἄρκει ν' ἀπομακρύνουν ἓνα-ἓνα ὁ-λους τοὺς ἐνοίκους. Μόλις ἀπομα-κρυνθῇ καὶ τὸ μέντιουμ, τὸ φαι-νόμενο θὰ πάψῃ. Κι' ἔτσι θὰ πιά-σουν ἐκεῖνον ποὺ τὸ προκαλεῖ, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν — τί φταίει ὁ ἄνθρωπος, ἄφοῦ δὲν τὸ θέ-λει καὶ δὲν τὸ ξέρει; — ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν ἐπιστημονικὰ καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν ἴσως καὶ σ' ἄλλα πειράματα τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἐπιστήμης. Κι' ὁ κ. Τανάνγρας προ-σθέτει πὼς αὐτὸ τὸ ἄτομο, αὐτὸ τὸ δυνατὸ μέντιουμ, αὐτὸς ὁ ἀνεύθυ-νος αἷτιος τοῦ λιθοβολισμοῦ, θὰ εἶναι ἢ κανένας ἔφηβος, ἢ καμμιά ὁστε-ρικὴ νέ-α γυναίκα, ἴσως καὶ μικρὸ κορίτσι.

Υπάρχουν λοιπὸν περιπτώσεις — τὸ βεβαιώνει ὁ κ. Τανάνγρας, ἓνας ἐ-πιστήμονας — ποὺ τὶς πέτρες αὐτὲς δὲν τὶς ρίχνει χέρι, οὔτε ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι, οὔτε ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ πέφ-τουν μονάχες τους. Κι' ἐνῶ εἶναι μι-κρὸς κι' ἐλαφρὸς, ἀκίνδυνος γιὰ τοὺς ἐνοίκους, κάνουν ἓνα θόρυβο τρομα-κτικό. Καθαυτὸ μυστηριώδεις πέτρες, ἀπόκοσμες, ποὺ κανένας δὲν θὰ μπο-ροῦσε νὰ πῇ οὔτε ποῦ βρίσκονται, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχονται, οὔτε πὼς γίνονται. Καὶ καμμιά φορὰ εἶναι τόσο πολλές, ὥστε στρώνουν ὁλόκε-ρη κάμαρα καὶ γεμίζουν σακκιά γιὰ νὰ τὶς πετάξουν ἔξω, ὅπως μοῦ ἔλε-γε μιὰ φορὰ ὁ μακαρίτης ὁ Σουρῆς

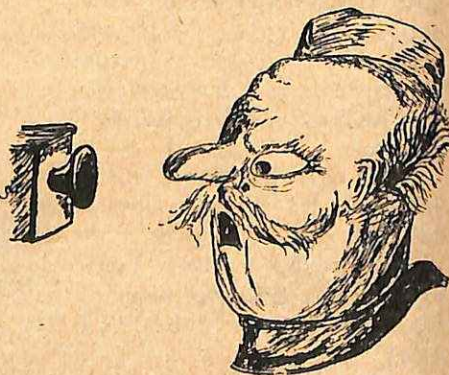
— ὁ μεγάλος σατυρικός ποιητής — ποὺ στὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι, ὅταν ἦ-ταν παιδί, εἶχε συμβεῖ τέτοιο φοβε-ρὸ πρᾶγμα. Μοῦ ἔλεγε ἀκόμα πὼς οἱ πολὺκροτες αὐτὲς πέτρες ἔπεφταν μέσα στὸ σπίτι κι' ὅταν ἀκόμα ὄλες οἱ πόρτες κι' ὄλα τὰ παράθυρα ἦταν κλειστά! Ἐπεφταν ἀπὸ τὸ ταβάνι στὸ πάτωμα, σὰ νὰ πεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νάχαν τὴ δύναμη νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ στέγη χωρὶς νὰ κά-νουν τρύπες!

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ νοῦς τοῦ ἄν-θρώπου αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χω-ρέσῃ! Οὔτε θὰ τὸ πιστεῦε κανένας, ἂν δὲν τὸ εἶχε καταγράψῃ ἡ Ἐπιστή-μη, ὡς βεβαιωμένο, μέσα στὰ ψυχι-κὰ φαινόμενα ποὺ ἐξετάζει. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἄλλα «ψυχικά», τὰ βε-βαιωμένα ἐπίσης, εἶναι λιγώτερο ἀ-πίστευτα, μυστηριώδη, ἀνεξήγητα, ὑπερφυσικά; Ὅσοα τέτοια δὲν κάνουν τὰ μέντιουμ! Διαβάζουν τὴ σκέ-ψη, προαισθάνονται μελλοντικά, βλέ-πουν μέσ' ἀπὸ τοίχους, διακρίνουν τὸ νερὸ μέσα στὰ βάρη τῆς γῆς, μι-λοῦν καὶ καταλαβαίνουν γλώσσες ποὺ δὲν τὶς ἔμαθαν ποτέ, καὶ ζωγραφί-ζουν χωρὶς νὰ ξέρουν ζωγραφικὴ... Εἶπα «ὑπερφυσικά», ἀλλὰ δὲν εἶναι. Καὶ τὸ οὐράνιο τόξο, κι' ὁ κεραυνός, κι' οἱ ἐκλείψεις, καὶ ὄλα, ἦταν φαι-νόμενα ὑπερφυσικά ὅσο δὲν τὰ εἶχ' ἐξηγήσῃ ἡ ἐπιστήμη. Ἔτσι κι' ἡ τηλεπάθεια, ἡ τηλεόραση, τὸ ἐκτό-πλασμα καὶ τὰ λοιπὰ, ἅμα τὰ ἐξη-γήσῃ ἡ ἐπιστήμη, ποὺ τὰ μελετᾷ, θὰ πάψουν νὰ μᾶς φαίνονται ὑπερ-φυσικά.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ



Ὁ κύριος αὐτὸς Παναγιώλλει στὸν Πυροσβεστικὸ Σταθμὸν οἷ τὸ σπίτι του ἔπιασε φωτιά. Ποῦ εἶναι ὁ πυροσβέ-στης ποὺ τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι φτάνει ἀμέ-σως ἡ ἀντίλα;

Αὐτοῖς: Ὁ πυροσβέστης εἶναι ὁ ἴ-διος ὁ κύριος ἐὰν ἀντιστραφῇ.

ΒΕΛΟΥΤΙΝΟΣ

Α' Ἐπαινος Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Πλάϊ στὰ μάτια μας διαβαίνει Ζωὴ καὶ θάνατος μαζί, Ἐδῶ μιὰ ὑπαρξὴ πεθαίνει Κι' ἐκεῖ μιὰ ἄλλη ξαναζῇ.

Μέσ' τ' ἀπαλὸ ξεψύχισμά του Προβάλλει πάντα γελαστός, Σὰν ξεκλωνάρι τοῦ θανάτου Λουλουδιγενήτος βλαστός

Καὶ τῆς ζωῆς τὴ σιγὰτα παίρνει Νοιώθει τὴ λύπη, τὴ χαρὰ. Ὡς ποῦ τ' ἀπόστρατο τοῦ φέρνει Τῆς λησμονιάς τὴ συμφορὰ.

Ἔτσι περνάει κι' ὁ κείρος μας Κι' ὅπιν ὁ δρόμος μας θὰ βγῇ Μιὰ νύχτα μοιάς' ὁ θάνατός μας Καὶ ἡ ζωὴ μας μιὰν αὐγή.

Δεκαεπταετῆς Ὀνειροπόλος

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΜΙΑΣ ΦΙΛΗΣ

Στὸ πλάνο σοῦρουπο μὲ σκέψη νικημένη Ἀπὸ μιὰ θύμηση γλυκεῖα κι' ἀγαπημένη

Χάνεται ὁ χρυσομάλλης ἥλιος... Χάνεται, ῥοδόχρυσά βράφοντας στὶς στερνὲς χρυσαφένιες ἀνταύγειες λίγα πουπολένια σύννεφα ποὺ πλανιοῦνται σ' ἓνα κομμάτι τοῦ γαλάζιου φόντου τ' οὐρανοῦ.

Οἱ κορφὲς τῶν δέντρων σειοῦνται σ' ἀπαλόφυσμα τ' ἀγέρας, ποὺ παίζει παιγνιδίσματα μὲ τὰ μαλλιά μου, θω-πεύοντας τὸ πρόσωπο σὰν χὰδι παρά-κλησης μακρινῆς ψυχῆς.

Ξαπλωμένη στὴ σαιζ-λόγκ στὴ με-γάλη βεράντα...

Ἡ θύμηση γοργόφτερη, ἀγκαλιάζει κάθε παλιὸ κι' ἀγαπημένο, χαμένο στοῦ χρόνου τὸ διάβα. Στ' ἀγέρα τὸ φύση-μα γυρίζοντας ὁ μύλος, γεμίζει νερὸ τὴ δεξαμενὴ, τοῖζοντας... Κάθε μα-κρινὸ, κάθε ἀλαργινὸ καὶ φευγάτο σα-λεύει τριγύρω τὸν σκοτισμένο ἀπ' τὴ θύμηση νοῦ μου. Τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ σοῦρουπου ἀπλώθηκε τώρα κι' ὁ αὐ-λὸς τῆς ἀνάμνησης γεμίζει νοσταλγίες τῆς θλιμμένης μου ψυχῆς.

Μελαγχολικά, γεμάτα θλίψη τὰ μά-τια τῆς πολυαγαπημένης φίλης προ-βάλλουν. Ἀναρωτιέμαι ἐπίμονα. «Ποῦ νᾶναι; τί νὰ κάνῃ;»

Φεύγει ἡ σκέψη μὲ τοῦ πόθου τὰ φτε-ρά, ἀδιάκοπα πετώντας γιὰ νὰ σταμα-τήσῃ, μπαίνοντας ἀδιάκριτα σ' ὁμορ-φο σπίτι μὲ τὰ ψηλὰ δέντρα καὶ τ' ἀ-νάγια λουλούδια. Ἰσως τώρα ποὺ φθά-νει τὸ δειλινὸ νὰ καθάει ἐκεῖ. Ἰσως νὰ θυμᾶται κι' αὐτὴ. Νὰ θυμᾶται τὴ στιγμή π' ἀντάμα στριβώντας σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου μᾶς ἔφερε ἀντιμέτω-πες ἡ καλόγνωμη μοῖρα. Νὰ θυμᾶται στερνὰ τὸν καιρὸ, ποὺ περάσαμε προ-χωρώντας στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι ἀ-δελφωμένες... στῆς δυσκολόβρετης φιλίας δεμένες τὰ λουλουδένια δεσμά. Καὶ μετὰ τ' ἀπρόοπτο λύσιμό, τὸ γορ-μισμὸ ἀπ' τὴν ἐξηλόφθονη τότε μοῖρα, τοῦ παλαιτοῦ μᾶς.

Μακρὰ πιά κάτω ἀπ' τὰ συντρίμια τους, θηηνώντας τὸ σβύσιμο τοῦ χθές, κλαίγοντας τὸ παραπεταμένο ἰδανικό. Ὁ ἥλιος ἔγειρε στῆς πλατεῖας θά-λασσας τὴν ἀγκαλιά. Ἡ μέρα ξεψυ-

χάει ἀγάλια-ἀγάλια σὲ ἀπλωμα τοῦ σκοταδιοῦ. Λόγια ἀγάπης ξεφεύγουν καὶ τρέχουν μὲ τὸ μοσχοβολιμένο ἀ-γέρι στὴ μακρινὴν πιά φίλη. Τραβοῦν σ' ἄπειρο καὶ μόλις πλησιάζουν σκορ-πιοῦνται ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ... Εἶ-ναι τόση ἡ ἀπόσταση!

Τὸ τριζόνι ἄρχισε στὰ χαμόδεντρα τὸ πονεμένο του σκοπὸ, τονίζοντάς μου σ' ἀπαλουργο θλιμμένο τραγοῦδι:

Μὴ κλαῖς, μὴ κλαῖς καὶ σὺ ψυχὴ Ἄσεμνε μένα νὰ θρηνηθῶ μόνον Αὐτὰ 'χει ἡ πρόσκαιρη ζωὴ Στερνὰ ἀπ' τὴ χαρὰ, τὸν πόνο...

Στὸ βαθυγάλαξο στερέωμα δυὸ μα-τάκια τρεμοβόλουν σὰν μισοσβυσμέ-νες ἐλπίδες γυρισμοῦ. Εἶναι τ' ἀγα-πημένα μας πρῶτα ἀστράκια. Μὲ κοι-τοῦν ἀπαλά, πονεμένα σὰν τὰ δυὸ φω-τερά μάτια τῆς ἀγαπημένης μὰ φευ-γάτης πιά φίλης:

Ἡ θλίψη μ' ἔσφιξε ἀπ' τὴ θωριά Μὲ σήκωσε βραδυνὴν δροσιά Κι' ἔφυγα ἐνῶ στῶν ματιῶν τὴν ἄκρη Κύλαγε καυτὸ, ἓνα θλιμμένο δάκρυ.

Ἀνοιξα νευρικά τὴν πόρτα τῆς κά-μαρούλας μου κι' ἐκεῖνη ξανάκλεισε στριγχνίζοντάς μου στὸ τριζόνι τῆς: «Τώρα κατάλαβες κοῦτὴ πὼς πάντα ὁ-λα ἔχουν ἓνα φινάλε;»

Ἀλήθεια! Τὸ κάθε τι π' ἀρχίζει εἶ-ναι προορισμένο νὰ σβύσῃ μιὰ μέρα. Ἀλίμονο! Χάνεται τόσο σύντομα τ' αὐλο φῶς τῆς πλάνας χαρᾶς!...

Ἀγνὴ

ΔΥΟ ΔΥΣΕΙΣ

Στὸν ἥσυχο κάμπο ἀπλώνόταν ἡσυ-χία μόνον τὸ ἀρμονικὸ θρόϊσμα ποὺ κάνουν τὰ στάχυα ἀκουόταν, καὶ τὰ πουλάκια ποὺ πετοῦσαν χαρούμενα στὸ μυρωμένο ἀέρα, καὶ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων ποὺ βοσκοῦσαν.

Πέρα, μακριά, ὁ ἥλιος κατέβαινε ἀργὰ νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα ἡ τε-λευταῖες του χρυσὲς ἀχτίδες ἔσχιζαν ἓνα γλυκὸ χρωματισμὸ στὸν κάμπο.

Ἐνας γέρος βοσκὸς, καμπουρασμέ-νος ἀπ' τὰ χρόνια, καθόταν στὴν κα-λύβα του καὶ κοιτάζε ἔξω. Τὰ μάτια του πλανιόνταν μακριά, πέρα ἀπ' τὴ θάλασσα, στὸν ἥλιο ποὺ ἔδυε.

Στὸ νοῦ του ἔρχονται μύριες σκέ-ψεις, μὲ τὸ θαμπὸ φῶς τῶν ἀναμνή-σεων ἀναπολεῖ τὰ περασμένα: τὸν καιρὸ ποὺ νέος καὶ φτωχός, ἀλλὰ εὐ-τυχισμένος καὶ χαροπὸς ἔπαιζε κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια τὴ φλογέρα του τρα-γουδώντας τὴ φύση, τὴ θάλασσα, τὸν ἀέρα, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια. Νέος τότε πηδοῦσε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, κατέβαινε στὶς κοιλάδες κι' ἀνέβαινε πάλι ψηλὰ, χαϊρόταν τὴ ζωὴ τοῦ.

Τώρα πλοῦσιος ἀλλὰ γέρος. Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπ' ἀναμνήσεις βλέπει τὸν ἥλιο ποὺ σβύνει.

Στὸν ὀρίζοντα ἀπλώνεται ἓνα χρυ-σορόδινο χρώμα: τὸ σοῦρουπο ἔρχεται φέροντάς τὴ νυκτερινὴν δροσιά.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴν στιγμή, ποὺ ἡ μάγισσα φύση νύνεται μὲ τὴν καλύτερη φορεσιά της, τὴ στιγμή αὐτὴ ποὺ πέρα στὸν ὀρίζοντα ἐνώνονταν

θάλασσα καὶ οὐρανὸς μ' ἓνα χρυσορό-δινο χρώμα, καὶ ποὺ τὰ πουλιά πετοῦ-σαν ξένοιαστα στὸ δροσερὸ κάμπο, καὶ τὰ λουλούδια σκορποῦσαν μύριες εὐωδίες, ἡ ψυχὴ τοῦ γέροντα ἄφησε ἀργὰ τὰ ἐπίγεια γιὰ νὰ πετάξῃ σ' ἓναν ἄλλο κόσμον ἴσως καλύτερο.

Τὰ μάτια τοῦ γέροντα ὀρθάνοιχτα κοιτάζαν ἀκόμα τὸν ἥλιο ποὺ ἔσβυνε... Ὁ ἥλιος βουτώντας σιγά-σιγά στὴ θά-λασσα κοιτάζε τὸν γέροντα ποὺ πέ-θαινε...

Μίσησ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ ποίημα τοῦ Β. Οὐγκώ: «Les deux crépuscules».

Δήμιος Ἀνθός

ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΕΛΠΙΔΑ

Μικρὴ μου ἐλπίδα καὶ σὺ σβύνεις! Μέσα μου πιά καίμι ἀ φωνὴ Δὲν θὰ μοῦ λείει σὰν μάφινες: Μὴ θλίβεσαι... Ὑπομονή!

Μὲ χώρισες ὁ καιρὸς ὁ χρόνος Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσα Μὲ σένα μίκραινε ὁ πόνος, Πιὸ λίγο, ναί, μὰ σὲ πονοῦσα,

Μοῦλεγες: «Ἀχ, πόσο ἀξίζει Νὰ ζῇς μέσ' στὴν ὥραια γῆς Κάθε λουλούδι τῆς μυρίζει Στὸν ἐρχομὸ τῆς κάθε αὐγῆς.

Ἀκούγ' αὐτὰ κι' εὐθὺς ξεχνοῦσα Ὅλες τῆς πίκρες τῆς ζωῆς Ξεχνοῦσα λύπες κι' ἀγαποῦσα Ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τῆς γῆς.

Τώρα σιγά-σιγά μ' ἀφίνεις, Μοῦ μένει μόνον ὁ καῖμός Τώρα σιγά-σιγά σὺ σβύνεις, Σὰν τελευταῖος στεναγμός.

Γουσταῖος Φραϊλεχ

ΣΑΝ ΚΑΙ ΠΕΡΣΥ

Νῶμαι καὶ πάλι, μυρωμένο νησάκι; Θὰ ξαναζήσω μαζί σου, μέσ' στὴ λευ-κὴ σου ὁμορφιά, τρεῖς μῆνες ἀμέρι-μνα, παραδομένη στὴν πιὸ τρελλὴ κι' ἀθῶα χαρὰ.

Θὰ πηδῶ σὰν κατσίκι, στὴ κάθε σου πέτρα, ποὺ μοῦ εἶναι τόσο γνωστή, ποὺ ξεπνᾷ τόσες παλιὲς ἀναμνήσεις, καὶ θὰ σμίγω τοὺς ἡχους ἑνὸς τρα-γουδιοῦ μου, μαζί μὲ τὸ φλοῖσβο ποὺ κάνουν τὰ κύματα.

Θὰ γελῶ τρελλὰ στὶς ἀμμουδιές σου, ὅταν θὰ μὲ κυνηγοῦν τὰ κυματάκια τῆς γαλανθῆς κυρᾶς.

Καὶ θὰ τρέχω, θὰ τρέχω νὰ μὴ με φτάσουν.

Θὰ διώξω μακριὰ μου κάθε ἀνάμνη-ση τῆς Ἀθήνας, τὸ σχολεῖο, τὸ χει-μῶνα, ὄλα, καὶ θὰ παραδοθῶ τὸν τρελ-λὸ καλοκαιρικὸν σὲ καινούργια πράγμα-τα, ποὺ δὲ σὲ σκοτίζουν.

Θὰ ξαναπλάσω μιὰ καινούργια ζωὴ ποὺ θὰ παραθῇ ὁμοῦ πάλι μὲ τὶς ἀρ-χὲς τοῦ χειμῶνα.

Σὰν καὶ πέρην θὰ ξαναζήσω τὶς χα-ρὲς τοῦ νησιοῦ... Τί εὐτυχία!... Ἀλ-λοι μπορεῖ νὰ μὴ νοιάξουν συγκίνηση βλέποντάς σε, ἀλλ' ἐμένα μοῦ φαίνεται λαμπρὸ μέσ' τὴ λευκὴ σου λάμψη, μοῦ ἔσπινες τὶς πιὸ γλυκὲς θύμησης, καὶ φέρνεις ὡς ταῦτά μου μακρινούς ἡ-χους τραγουδιῶν ποὺ ἀκουγόταν στὶς ἀμμουδιές σου τὰ χαροπὰ δειλινὰ.

Τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι σου ποὺ φουσᾷ πάντα θὰ με παρηγορῇ σὰν μελαγχο-λικὴ θὰ κάθουμαι στὰ βραχάκια, ἢ θὰ

παίξη μέσ' τ' αμαλλιά μου τρελλά, σάν
θ' α τρέχω ευτυχισμένη μέσ' τ' α γραφί-
κά σου σοκάκια...

"Όλα σου μού γεννοῦν τίς πιό γλυ-
κὲς χαρὲς καὶ ἔτσι κάθε καλοκαίρι,
σάν ὁ ἥλιος μᾶς πολυζεσταίνει με τίς
ἀχτίδες του, ὁ νοῦς μου τρέχει σὲ σέ-
να, καὶ ἔρχομαι νὰ με δροσίσης. ἐσὺ
μυρωμένο νησάκι, με τίς τόσες σου ὁ-
μορφίες, νὰ με λυκνίσῃς καὶ πάλι γλυ-
κὰ στίες μαγικὲς σου ἀμμουδιές.

Ἰβάν Πέτροβιτς

✽✽

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Νύχτα. Μιά ἀπὸ τίς πιό ζεστὲς νύ-
χτες τοῦ Ἰουλίου. Καθισμένη μόνη
στὴ μεγάλη ταράτσα, ἀδίκῃ περιμένω
νὰ φουσιῇ κανένα δροσερὸ ἀεράκι.

Ἡ Θεσσαλονίκη κοιμάται. Ὑστερα
ἀπὸ τὴν κούραση τῆς ἡμέρας ἀποκα-
μωμένος ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέ-
ση, τὶ ῥιξε στὸν ὕπνο. Ποῦ καὶ ποῦ
περνάει καμμιὰ παρῆα πού ζητάει με
τὰ τραγουδιὰ τῆς νὰ δώσῃ λίγη ζωὴ
στὴν κοιμισμένη πόλη.

Δὲν ξέρω τί με κρατάει ἀκόμη ἐδῶ
ἐπάνω.

Γυρίζω τὸ βλέμμα γύρω-γύρω
καὶ παρατηρῶ τὴν πόλιν νὰ τὴ βλέ-
πω γιὰ πρώτη φορὰ. Εἶναι ἕνα πανό-
ραμα ἡ κοιμισμένη Θεσσαλονίκη. Στρέ-
φω πρῶτα τὰ μάτια πρὸς τὸ ἐπάνω
μέρος τῆς. Εἶναι ἡ καλιὰ πόλις αὐτὴ.
Τὰ παλιὰ τουρκόσπιτα μόλις διακρί-
νονται κάτω ἀπ' τὰ θαμπὰ ἡλεκτρικὰ
φῶτα.

Γυρίζω, σιγὰ σιγὰ, καὶ μετὰ τὸ βλέμ-
μα ἀγκαλιάζω ἕνα ἄλλο τμήμα τῆς, τὸ
δεξιό.

Ἐδῶ εἶναι διαφορετικὴ ἡ ὄψη τῆς.
Φῶτα πολλά, ἀφθονα, φωτίζουν ευε-
γετικὰ καὶ εὐχάριστα. καὶ τὰ φωτι-
σμένα μέγαλα δείχνουν πὼς ἐκεῖ ὁ κό-
σμος εἶναι ὑψιπύς ἀκόμη. Ἀπ' ἐκεῖ
ἀρχίζει ἡ νέα πόλις.

Καὶ στρέφω τώρα ἄλλοι τὸ βλέμμα.
Πέρα, φαίνεται τὸ τέριμα τῆς Θεσσα-
λονίκης με τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπεραν-
τους συνοικισμοὺς τῆς.

Δὲν ἔμεινε πιά παρὰ τὸ παραλιακὸ
μέρος πού δὲν εἶδα καὶ γυρίζω καὶ
σ' αὐτό. Ἐδῶ τὸ θέαμα εἶναι πραγμα-
τικὰ ὑπέροχο. Στὸ βάθος, μακριὰ, τὰ
δροσόλουστα ἀκρογιάλια τοῦ Θεσσα-
λικοῦ εἶναι τὰ μόνα πού ἔχουν ζωὴ αὐ-
τὸ τὸν καιρὸ.

Μέσα στὴ βαθυπράσινη θάλασσα ἄ-
πειρα φῶτα καθρεφτίζονται πότε στὴ
μιά καὶ πότε στὴν ἄλλη διεύθυνση.
Εἶναι τὰ φῶτα τῶν μικρῶν βαποριῶν
πού ἀκούραστα, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὴ
βαθιὰ νύχτα, μεταφέρουν ἐκεῖ τὸν δι-
ψασμένο γιὰ δροσιὰ κόσμο.

Θὰ εἶχα σκοπὸ νὰ καθίσω γιὰ πολὺ
ἀκόμη στὴν ἴδια θέση καὶ νὰ θαυμά-
ζω τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ πανόραμα. Ἀλ-
λά μιὰ φωνὴ ἀπὸ κάτω μ' ἔφερε στὴν
πραγματικότητα, λέγοντάς μου πὼς εἶ-
ναι μεσάνυχτα.

Μὲ λύπη μου ἄφισα τὸ πεζοῦλι πού
καθόμουν, καὶ ἄρχισα νὰ κατεβαίνω
τὴ σκαλα, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ ἔμπο-
δίσω τὰ χεῖλιά μου, νὰ προσφέρουν με
θαυμασμό:

«ὦ, τί θέα! τί ὁμορφὴ εἰκόνα! τί
μαγευτικὴ πού εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη,
τυλιγμένη στῆς νυχτεῖας τὸ σκοτεινὸ
πέπλο!»

Μακεδονικὸν Ἐντελβίς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΔΩΣΕ - ΠΑΡΕ

Κάποτε, κάποιος δερβίσης πολὺ φι-
λάργυρος, ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ κιν-
δύνει νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεῖμα.
Μερικοὶ χωρικοί, πού τὸν εἶδαν ὅταν
ἔπεφτε, ἔτρεξαν κοντά.

— Δός μας!... Δός μας τὸ χέρι σου
γιὰ νὰ σὲ τραβήξουμε ἔξω, τοῦ φώναζαν.

Ἄλλ' ὁ δερβίσης, ἀντὶ νὰ δώσῃ, τρα-
βούσε τὸ χέρι του.

— Δός μας... δός μας, φώναζαν
οἱ χωρικοί.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἔφτασε κοντὰ στὸ
ποτάμι καὶ ὁ Νασιφάντίν Χότζας καὶ
εἶπε στοὺς χωρικοὺς:

— Μὴ τοῦ λέτε «δός, δός», ἀλλὰ
«πάρε, πάρε, δερβίση μου».

Οἱ χωρικοὶ λοιπὸν ἐφώνησαν:

— Πάρε, πάρε, δερβίση μου!

Κι' ἀμέσως ὁ δερβίσης τέντωσε τὰ
δύο του χέρια καὶ σώθηκε.

Μπετόβεν

✽✽

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Κωστάκη φεύγει
στὸ ἐξωτερικόν. Ὁ Κωστάκης εἶναι ἀ-
γοραστὴς τῆς Διαπλάσεως. Ἐνῶ ἐτοι-
μάζονται νὰ φύγουν, λέγει στὸ μπα-
μπά του:

— Μπαμπά, πάρε μου καμμιὰ πε-
νηνταριά πέννες, γιὰτὶ ἐκεῖ, μόλις πα-
με, πού θ' α τρέχουμε νὰ γυρεῖν πεν-
νες,

— Καὶ τί θ' α τίς κάνης τόσο πολλές;

— Μὰ στὸ ἐξωτερικόν, καθὼς εἶδα στὴ
«Διάπλαση», παίρνει; τὸ φύλλο τῆς,
δίνοντας ἀντὶ γιὰ λεπτὰ 2 1/2 πέννες.

Τάσος Ἀπελιώτης

✽✽

Ἡ μαμμά:— Κοίταξε, Βουσίδα, στὸ
ρολόγι καὶ πές μου τί ὥρα εἶναι;
Βουσίδα:— Ὁ ἕνας δείκτης εἶναι στὸ
8. Τὸν ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ τὸν φτά-
σω... φεύγει.

Ἡχὸ τοῦ Ἑρμάνθου

✽✽

Ἡ Σκνίπα ἀνεβαίνοντας τὴν ὁδὸν
Σταδίου μετὰ τὴ μαμμά τῆς, βλέπει μιὰ
πομπὴ καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Ποῦ πᾶνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Πᾶνε νὰ στεφανώσουν τὸν Κοραῆ

— Καὶ ποιάν παίρνει;

Θρυλίκος Ἀετός

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑ- ΦΙΚΗΣ

Ὁ προηγούμενος, πού τ' ἀποτελέ-
ματά του δημοσιεύθηκαν στὸ περασμέ-
νο φυλλάδιο, ἀπέτυχε. Ἰσως γιὰτὶ δὲν
πρόφθαναν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κα-
λύτεροι σχεδιαστὲς τοῦ κύκλου μας.
Γι' αὐτὸ τὸν ἐπαναλαμβάνω, τὸν ἴδιο,
καὶ ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ἐπιτύχῃ.

Τὸ θέμα πάλι: Μιὰ Μαγικὴ Εἰκόνα,
μιὰ Γελοιογραφία ἢ Γελοιογραφικὴ
Σειρά, μετὰ λόγια ἢ χωρὶς λόγια (σάν
αὐτὲς πού δημοσιεύω συχνὰ) μετὰ ἱστορία
κατὰ προτίμησιν παιδική. Ὁ διαγωνι-
ζόμενος πρέπει νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ στεί-
λῃ ἕνα μόνο ἔργο: ἢ Μαγικὴ Εἰκόνα,
ἢ Γελοιογραφία, ἢ Σειρά. Ὅποιος στεί-
λῃ ἀπ' ὅλα, θ' ἀποκλεισθῇ.

Τὸ ἔργο. σ' ὁποιοδήποτε σχῆμα, μι-
κρὸ ἢ μεγάλο, πρέπει μόνο νὰ νῆαι σχε-
διασμένο καθαρά, ζωηρά, σὲ ἄσπρο
χαρτὶ καὶ μετὰ σινιερὴ μελάνη, ἢ μετὰ
μαῦρο κραγιόνι, γιὰ νὰ φωτογραφηθῇ.
Ἀπὸ πῶς, πρέπει νὰ εἶναι τ' ὄνομα,
τὸ ψευδώνυμο (ἀν ἔχῃ ἐγκυκλιζόμενο) καὶ
ἡ ἡλικία τοῦ διαγωνιζομένου. Ἐπίσης
ἡ λύση, ἀν τὸ ἔργο εἶναι Μαγικὴ Εἰ-
κόνα. Κι' ἡ ἀπαράτητὴ δῆλωσις ἀν ὁ
διαγωνιζόμενος ἔλαβε μέρος καὶ σὲ
προηγούμενο Διαγωνισμό Ζωγραφικῆς
καὶ τὴ Βραβεῖο ἢ Ἐπαινό.

Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιεδοῦν σὲ
δύο τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των
(ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἀπὸ 14 ἐτῶν
καὶ κάτω). Ὅποιος δὲν δηλώσῃ ἡλικία,
θὰ καταταχθῇ στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ ὁ-
ποια ἡλικία καὶ ἂν ἔχῃ.

Δωρεάν μορῶν νὰ λάβουν μέρος οἱ
συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των πού
ἔχουν ψευδώνυμο. Ὅσοι δὲν ἔχουν,
συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια των, πρέπει
νὰ πληρώσουν δικαίωμα δρ. 3. Οἱ δὲ
ἄλλοι ἀγοραστὰι δρ. 5. Ὁ δρος αὐ-
τὸς ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς Ἐκτάκτους
Διαγωνισμούς.

Ἔργα γιὰ τὸν Μ. Διαγωνισμό Ζω-
γραφικῆς εἶναι δεκτὰ μέχρι τέλους Ὁ-
κτωβρίου.

2. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙ- ΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρῶτὴ φορὰ κάνω τέτοιον Διαγωνι-
σμό. Θέμα: Ὁ πρῶτος χωρισμός δύο
φίλων. Θὰ γράψετε δηλαδὴ ἕνα γράμ-
μα πρὸς φίλο σας ἢ φίλῃ, πού εἶτε
φυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν τόπο σας, εἶ-
τε φύγατε σεῖς καὶ χωριστήκατε ἔτσι
γιὰ πρώτη φορὰ. Τὸ γράμμα πρέπει
νὰ εἶναι ὠραῖο, καλυγραμμένο, πρω-
τοτυπο—ν' ἀποφύγετε τίς κοινοτυπίας
καὶ τὴν ὑπερβολικὴν αἰσθητικότητά—
καὶ νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τίς τρεῖς μικρὲς
σελίδες συνηθισμένου ἐπιστολικοῦ χαρ-
τιοῦ. Κι' ἔτσι, σ' ἐπιστολικὸν χαρτὶ θὰ
τὸ γράψετε, ὅπως θὰ τὸ γράφατε
πραγματικῶς γιὰ νὰ τὸ στείλετε στὸ
φίλο ἢ τὴ φίλῃ, Στὴν κρίσιν θὰ λη-
φθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ μορφή
τοῦ γράμματος, ἢ καλλιγραφία.

Στὴν τελευταία σελίδα, θὰ σημειώ-
νετε: «Γιὰ τὸν Διαγωνισμό Ἐπιστο-
λογραφίας». Κι' ἀπὸ κάτω τὸν ὀνόμα-
σας, τὸ ψευδώνυμο (ἀν ἔχετε) καὶ τὴν ἡλι-
κία σας. Γράμματα χωρὶς αὐτὰ, μετὰ
τὴν ὑπογραφήν μόνον, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ'
ὄψιν.

Οἱ ἄλλοι ὅροι συμμετοχῆς κτλ. εἶναι
οἱ ἴδιοι μετὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφι-
κῆς. Προθεσμία ἐπίσης μέχρι τέλους
Ὁκτωβρίου.

Θέ προκηρύξω προσεχῶς καὶ ἄλλους
ἐκτάκτους Διαγωνισμούς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλῶ πολλοὺς δόκους χρωστοῦν
τὴν ὑπομονήν τους νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἀς ἔχουν ὑπ'
ὄψιν τους, ὅτι οἱ συνδρομητὲς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ
καθυστέρηση ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀ-
παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,
τὴν 10 Αυγούστου 1933

ΚΑΘΩΣ βλέπετε, προκηρύττω σήμε-
ρὰς ἐκτάκτους Διαγωνισμούς: Ζωγραφικῆς
καὶ Ἐπιστολογραφίας. Στὸ ἐπόμενο θὰ δη-
μοσιεύω τὰ αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ
Στίξεως. Καὶ στὸ μεθεπόμενον θὰ προκηρύ-
ξω ἀκόμη μερικὸς ἐκτάκτους Διαγωνι-
σμούς.

Ὅταν εἶχε τὴ μελέτη τῶν διαγωνισμῶν,
ἡ Διὰ κομίσαν στὴ μία τὴ νύχτα καὶ ἔν-
ανδρος στίς πέντε τὸ πρωτ. Φαντασθῆτε
λοιπὸν πόσος ὕπνος τῆς ἔλειπε. Ἀποζη-
μιώθηκε ὅμως τὴν πρώτην μέρα πού ἔμειν'
ἀλεύθερη: κοιμήθηκε στίς δύο τὸ μεση-
μέρι καὶ ὑπνους στίς... ἔφτα τὸ βράδυ.
Πάλι καλὰ πού δὲν ὑπνους στίς ἔφτα...
τὸ πρωτ!

Ἔχεις δικίον, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἄδικο, γιὰτὶ πού
νὰ κρατῶ λογαριασμό, πού νὰ θυμῶμαι,
μετὰ τόσα κομμάτια πού λαβαίνω! Ἐτοί-
μάσα δὲν βρήκα δικαιολογημένη τὴν ἀ-
ποστολὴν τοῦ συγχρόνως κομμάτιον σου.

Ἀς εἶναι, στὸ ἐξῆς στέλνω μου ἀπὸ ἕνα,
κανονικὰ, καὶ μὴν ἀπογοητεύσῃς ὅταν
τυχὼν ἀπορρίπτεται. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ.
Καὶ κατὰ ἄλλο θὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ
μοῦ γράψῃς πὺς καθαρά, μετὰ μαῦρο με-
λάνι. Πολὺ δυσκολεύθηκα νὰ διαβάσω τὸ
γράμμα σου.

Μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, Φράντς
Σαναγάτος, καὶ μὲ αὐτὰ πού μοῦ λὲς
στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν παλιά, τὴ δεκαχρονὴ
τώρα ἀγάπην σου, καὶ γιὰ τὴν εἰδησην πού
μοῦ δίνεις στὸ τέλος. Τὸν καίμενο τὸν
Κρίτωνα! Τί ἔφαρκα καὶ τί πρόφαση πού
ἔχασε τὸν πατέρα του. Καὶ νὰ λείπῃ στὴν
κατασκήνωσιν καὶ νὰ μὴ μπορέσῃ οὔτε νὰ
τὸν ἰδῇ!... Πές του, σὲ παρακαλῶ, τὰ
ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου.

Λευκάτα, τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο ἀπε-
ρίτθην μόνον γιὰ τοὺς λόγους πού σοῦ εἶπα
καὶ, νομίζω, ἦταν ἀρεστοί. Δὲν ἐννοῶ ὁ-
μως τὴν «ἀποκαρδιώσιν» σου. Τὸ μόνο ἀ-
ποτέλεσμα πού πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ ἀπόρ-
ριψιν, εἶναι νὰ σπρώχνῃ τὸ παιδί νὰ γρά-
φῃ κατὰ καλύτερον. Καὶ σὲνα θὰ σὲ παρα-
καλέσω νὰ μοῦ γράψῃς μετὰ μαῦρο με-
λάνι. Κι' ὅχι τόσο πυκνὰ. Τὸ γράμμα σου
δὲν ἔχει «ἀέρα» καὶ κουράζει.

Πειγνίπισσα τῶν Δολλαρίων, εὐχαρι-
στῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ δεύτερον ἐπιστάθωμα
καὶ πέρασα στ' ὄνομα σου καὶ τὸ πρῶτο.
Θερμὰ συγχαρητήρια πού στὴν τάξην σου
ἤλθες πρώτη. Ναι, καὶ ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρί-
τη εἶναι διαπλάσσοι καὶ πολὺ περη-
φανεύομαι γι' αὐτὸ.

Μαῖη Καραπά, τώρα πού εἶσαι ἐλεύ-
θερη, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πὺς συχνά.
Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὴ μαμμά γι' αὐ-
τὸ πού σοῦ εἶπε ὅταν διάβασες ἕνα παιδι-
κὸν τοῦ βιβλίου: «Ἐτοί θ' α' ἀρῶσουν καὶ τ'
ἄλλα του, πού θὰ τὰ διαβάσῃς μεγαλώ-
νοντας».

Τὰ ἴδια σχεδὸν μετὰ τὴν Μίνου Μάους ἔπα-
θε πρὸ καιροῦ καὶ ἡ Ρέμβη: Ἀλληλογρα-
φίους μετὰ μιὰ διαπλάσσοι καὶ πολλοὺς
σε καὶ αὐτὴν στὰ γράμματά της μεταχειρι-
σμένα γραμματόσημα. Καὶ δὲν πήγῃ μὲν ἡ
Ρέμβη στὸ Πταιματοδικεῖο, ὑποχρεώ-
θηκε ὅμως νὰ πάῃ δυο-τρὶς φορὲς μιὰ
γνωστὴ τῆς κυρία, πού στὴ διεύθυνσιν τῆς
στέλνονταν τὰ γράμματα. Κι' αὐτὸ στενο-
χώρησε περισσότερο τὴ φίλην μου. Τώρα
μετανοεῖ πού δὲν μοῦ τὸ ἔγραψε ἀμέσως.
Γιὰτὶ ἀπ' αὐτὸ θὰ λαβαίναμε ἀφορμὴν νὰ

γράφουμε δὲς γράψαμε ὁ κ. Φαίδων καὶ ἔ-
γώ, καὶ ἔτσι θὰ προλαβαίναμε τὸ καλὸ
πού ἔπαθε ὕστερα γιὰ Μίνου Μάους...

Ἀς μὴν ποῦμε τίποτα γιὰ τὴν τεμπέ-
λιά, Τίτλια! εἶναι μιὰ ἀρρωστέια κα-
πως... κολλητική. Τὸ πῆγμα αὐτὸ τοῦ
Μπαύρον «στὰ 36 μου χρόνια», τὸ τελευ-
ταῖο πού ἔγραψε ὁ ποιητὴς, εἶναι περι-
φημο καὶ, ἐκτὸς αὐτῶν πού ἀναφέρεις, καὶ
ἄλλοι: τὸ ἔχουν μεταφράσει. Ἡ πρώτη με-
τάφραση μάλιστα ἔγινε ἀπὸ τὸν Σπυρίδω-
να Τρικοῦλη, τὸν πολιτικὸ καὶ ἱστοριο-
γράφο, πού ἦταν μαζί μετὰ τὸν Μπαύρον
στὸ Μεσολόγγι. Καὶ χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ κά-
ποια μετάφραση αὐτοῦ τοῦ ποιήματος εἶ-
ναι καὶ ὁ στίχος «Ἐλλὰς ἔσπινε, ἔσπινε
φυκὴ μου», πού κάποιος κάποτε με εἶχε
ρωτήσει τίνας ποιητοὺς εἶναι.

Εἶσαι δικαιολογημένη, Ἀλκυονίς, ἀ-
φοῦ λείπῃ ἡ μαμμά καὶ ἔχῃς τὴν ἐπιστά-
σια τοῦ νοικοκυριοῦ. Εἶμαι βέβαιη πὺς θὰ
τὰ καταφέρνῃς ὠραῖα καὶ, γυρίζοντας ἀπ'
τὸ ταξίδι, ἡ μαμμά θὰ σοῦ πῇ «μπράβο,
νοικοκυροῦλά!»... Ἀ, μετὰ μεγάλην μου εὐ-
χαρίστησιν θὰ σ' ὀδύνασας «Ἀθῆνας».
Ἐνέκριναι ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου καὶ
περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ Ἰδία.

Παπαρούνα, πολὺ συγκινητικὸν τὸ πε-
ριστατικὸν πού μοῦ διηγήσασαι. Σὲ συγχαί-
ρω γιὰ τὸν προβεβημένον σου καὶ τοὺς πολὺ
καλοὺς βαθμοὺς πού πήρες σ' ὅλα σχεδὸν
τὰ μαθήματα. Μὲ τὸ δικίον σου εἶσαι τόσο
χαρούμενη, ἀφοῦ μάλιστα γύρισε καὶ ὁ ἀ-
δελφός σου ἀπὸ τὴ Βιέννη.

Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τὴν πρόσκλησιν,
Ἀνοιξιὰτικὴ Βροχοῦλα καὶ μακάρι νὰ
μπορῶσαι καμμιὰ μέρα νὰρθῶ στὸ σπίτι
σου Δαφνί, νὰ ἰδῶ σὲνα, τὸ σπίτι σου καὶ
τὸ χτήμα. Μὰ θὰ μπορέσω; Δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ τὸ ὑποσχεθῶ, τόσο ἀπαχολογημένη
πού εἶμαι. Ὅσο γιὰ τὴ μοναξιά, πού σὲ
στενοχωρεῖ, θὰ σὲ συμβούλευα νὰ γνωρι-
σθῇς μετὰ τὰ παιδιὰ τοῦ γειτονικοῦ χτήμα-
τος. Δὲν περᾶζει πού εἶναι μικρότερα.
Θὰ γίνονται καὶ σὺ μαζί τοὺς μικροὺς παιδι-
καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ ὠραῖο.

Ἀλήθεια, Μικρομέγαλη, δυὸ σχεδὸν
χρόνια ἐλπίδες ἀπὸ τὴν κίνησιν, γιὰτὶ εἶ-
χες πολλὰ μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιον
καὶ οἱ ὁμορφίαι τῆς αἰτικῆς φύσεως σὲ τρα-
βοῦσαν τόσο, πού τίς ἀλευθερὲς ἡμέρας
σου τίς περνοῦσες μετὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἐκδρομῆς.
Τώρα, πού «καταστάλαξες» στὴν Ἀλε-
ξάνδρειαν, ἔξαναγυρίζεις. Περιττὸν νὰ σοῦ
πῶ πόσο χαίρω γι' αὐτὸ. Ἐλπίζω μάλι-
στα—ὅπως καὶ σὺ—νὰ σὲ μνησθῶν καὶ οἱ
ἄλλοι πού ἔχουν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴ Σε-
λίδα...

Χάρηκα πολὺ, Ὀλεμένη Γοητεία, ὅ-
ταν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον
καιρὸ. Ναι, ὁ Σαβασμώτατος θεὸς σου
ἤλθε στάς Ἀθῆνας καὶ μᾶς ἔκαμε πάλι
τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεθῇ. Ὁ γιγνὸς κ.
Π., πού πάντα σὲ θυμᾶται, εἶναι τώρα
στὴν Ἀνδρῶ. Τὰ Παιδιά. Πνεύματα μὴν τὰ
γράφῃς ἄλλοτε μαζί μετὰ τὸ γράμμα· σὲ
χωριστὸ χαρτί.

Καὶ σὺ, Δροσοσταλὶς, εἶσαι δικαιολο-
γημένη πού ἀργήσας νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ
ἦταν στὴ μέση καὶ ἄρρωστικα. Ἔγες πού
κατόρθωσας νὰ ἀναπληρώσῃς τίς ἀπουσίας
μ' ἐντατικὴ μελέτη καὶ νὰ δώσῃς τόσο
καλοὺς διαγωνισμούς. Εἶπα στέν κ. Φαί-
δωνα, ὅτι ἔξαναδιάβασες τώρα ἔγες τίς ἀ-
φαινεῖς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς», ὅτι ὄλες
σοῦ ἀρῶσαν, ἀλλὰ ἰδιαίτερος τὸ Σμόκιν,
τὰ Δαναϊκά, τὸ Περιοδικάκι καὶ οἱ Προ-
λήψεις.

Ἐδῶ σταματῶ. Ἡ γραμματοπλημμύρα
εἶναι μεγάλη. Τόσα καὶ ἄλλα τόσα γράμ-
ματα τὰ φύλαξα γιὰ τὸ ἐπόμενο, ἀφοῦ

δὲν ἔχῃ πιά χώρῳ. Μοῦ γράφουν πολὺ
σπουδαῖα καὶ δὲν θάβω νὰ τὰ ἀναφέρω ἀ-
πὸ τῆ

Πλοίαρχον Νέμον (χαίρω πολύ· θά είδες τήν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· λυσόχαρτο ἐστειλα· τό Πένταθλο ἔχει πολλή ἐργασία καί δέν μπορεῖ νά γίνεται κάθε χρόνο·) **Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** (σέ συγχαίρω γιά τό 9' ὥστε τώρα πᾶς στήν 5' Γυμνασίου, τί καλᾶ! νομίζω πῶς κανένα σου γράμμα δέν ἄφησα χωρίς ἀπάντησιν· τὰ ἔλαβα όλα·) **Ἀγνωστο Ἀκρογιάλι** (μέ ἀποζημίωσε τώρα τοῦ γραμματάκι· περιμένω καί τίς φωτογραφίες·) **Εἰρηνικόν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ταξιδιώτην** (χαριτωμένο τό ἔμμετρο γραμματάκι σου·) **Δεβάνταν** (περιμένω καί ἐλπίζω· ἔχεις δικίον· στό Γρίφο 386 κατὰ λάθος μπήκαν ἑννέα ἡ ἐνὶ πρέπει νά εἶναι ἑξί·) **Τρελλήν Ζαννέτ, Μπετόβεν** κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τήν 3 **Αὐγούστου** θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταί μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου.

423. Λεξιγραφος
Θεά, ἄρθρο κα' ἀκριτοῦ
Μαζί βρέθηκαν τὰ τρία
Κι' ἦνθα, ἀντί γιά ψωμοτύρι,
Φαγητά με ἀφθονία

Αἶγλη

424. Συλλαβογραφος
Σύμφωνα τό πρῶτο καί τό δεύτερο,
Μ' ἄρθρο θηλυκὸ τὰ ἐνώνει
Καί τῆς Βοιωτίας λίγους κάτοικους
Παλαιούς μᾶς φανερώσεις.

Φάουστ

425. Μεταγραμματισμός
Ρωμαίου Αὐτοκράτορος
Ἀλλάξεις τό κεφάλι
Καί πάλι κάποιος τύραννος
Ἀρχαίος ξεπροβάλλει.

Ὀρτανσία

426. Ἀναγραμματισμός
Χωρίς δουλειά τῶρ' ἀπομένω...
Ἀλλ' ἂν με ἀναγραμματίσης,
Με τήν ἐλπίδα θά προσμένω
Ὅτι θά με καλλιεργήσης.

Πρωῖν Κελάδημα

427. Πυραμῖς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

*Ορίζοντίως ἐκ τῶν ἄνω· σύμφωνον, νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ὀπτικὸν ἐργαλεῖον, ἦρως ἡμίθεος, χριστιανικὴ ἐορτή. Καθέτως οἱ σταυροὶ ἱερὰ πόλεις.

Κένταυρος

428. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 2 6 2 7 8 9 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 4 2 5 2 = Πόλις
3 8 4 8 5 = Ἀνθος
4 2 5 2 8 9 = Ἀρχ. βασιλεὺς
5 2 3 4 8 9 = Φυτόν
6 2 7 7 2 9 = Ἐπίθετον θεᾶς
7 2 3 8 9 = Πτηνόν
8 5 8 9 = Ζῶον
9 2 5 8 9 = Χόρτον

Ἀήτης

429. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νά προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καί νά σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰρχικά τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν ἰταλὸν ποιητήν:

ἦλος, λύσις, Αἶας, ὄνος, Πῖος, Κύρος
Ἐνδοξος Ἑλλάς

430. Ρητὸν ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι φηγουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρητὸν:

1, Ἀπειρον, ἀτελεύτητον· 2, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 3, Μέγας ἀγαλματοποιός· 4, Μέγας ποταμός.

Ξεπεσμένοι Λόρδος

431. Φωνηεντόλιπον

ρτ - κ - ν - θν - τς - κ - πλλτ
Δάκρυ Ψυχῆς

432. Γεῖφος

τον	α	α	αααα	α
τον	α	α	α	α
τον	α	α	α	α
τον	αα	α	α	α
τον	α	α	α	α
τον	α	α	α	α
τον	α	α	α	α

Δανάη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

248. Μαγειρεῖον (Μάγοι, Ρίον). —
249. Βάρκας-βάρκα. — 250. Ἀπολλῶς-Ἀπόλλων. — 251. Ἰκαρος-καιρός.
252. Β Π Α 253. ΑΔΜΗΤΟΣ
Ο Ε Σ (δῆμος, μάμμη, ἡ-
Δ Κ Σ δη, τμήμα, ὁσμή,
Δ Ο Υ Ι Ν Α Σ στόμα). — 254 —
Ρ Ν Β 258. Διὰ τοῦ Ο :
Α Ο Ι σπῆρος, λόγος, φό-
Δ Ν Α ρος, Κρόνος, χό-
λος. — 259. ΒΑΓΝΕΡ-ΜΟΖΑΡΤ (Βόμ-
βος, Αἰόλος, Γαζία, ΝεΑπολῖς, ἙαΡ,
ΡηΤορικὴ). — 260 Εἶπε ὁ γάϊδαρος τὸν
πετεινὸ κεφάλαιον. — 261. Ὡσαννά ὃ ἐν τοῖς
ὕψιστοις (ο σ' ἀνά, ὃ ἐν τίς, ιψ εἰς
τίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὸ στοιχεῖον δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις με παχέα δὲ στοιχεῖον δρ. 1 καὶ με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΓ'—453]

Κρινόλευκη, γιά τὰ γενέθλια σου χίλιες δλόθερμες εὐχές. **Θέμα**

[ΔΓ'—454]

Μέντιονμ, Καρδιοκλέπτρα, θερμά συγχαρητήρια γιά τὸ ἄριστον.

Ἱέρεια τοῦ Πόνου

[ΔΓ'—455]

Ξεπεσμένη Λαίδη, Βάνδα, Λόεγκριν, Πειραιωτάκι, ἀπειρες εὐχούλες στό γιόρτασμά σας.

Ἀγνή, Σουζάνα, Ἀγράμπελη

[ΔΓ'—456]

Αγαπημένη μας Βάνδα, στή γιορτούλα σου μύριες εὐχούλες.

Ὀλόχαρη, Ρενούλα, Τουτούλα

[ΔΓ'—457]

Εὐχαριστῶ ὅσους μ' εὐχίσθηκαν στή γιορτή μου. Ἰδιαίτερως: Ὁνειροπλέκτραν — περιμένω νά μοῦ γράψῃς Ὀλιμμένην Γοητείαν, Παρήγορον Ἀγγελον, Δεπτήν Καρδοῦλαν κ.λ.π. — Ἐναγυρίζω στήν κίνηση. Οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι-ες ἄς μοῦ γράψουν πρῶτον. Δέν πιστεύω νά με ἔχασαν; Ἀνταλλάσσω καί τετραδικία. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Δ/σις: Ἡλ. Κρίσπην. Κώττου 3, Χαλκίδα. Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, τετραδικία σου δέν ἔλαβα. **Δάκρυ Ψυχῆς**

[ΔΓ'—458]

ΤΑΡΖΑΝ, ποῦ βρίσκεσαι; Γράψε μου. **Δ.**

[ΔΓ'—459]

Πρωτομπαίνοντας στό Διαπλάσσοκοσμο ἀλληλογραφῶ με Διαπλάσοπούλες. Δ/σις: κ. Θωμᾶν Βῶκον, διὰ Ὁφμαν, Ὁδὸς Ἀναπαύσεως 6, Κηφισιάν.

[ΔΓ'—460]

Αναγκάζομαι γιά λόγους ὑγείας νά διακόψω προσωρινῶς τήν ἀλληλογραφία μου. Ἀετιδέα, Ξεπεσμένοι Λόρδες, κλπ. ζητῶ συγγνώμην. **Χρυσοφάνια Δύσις**

[ΔΓ'—461]

Πρωτομπαίνοντας στόν ἀνθοστόλιστο κήπο τῆς Διαπλάσεως, ζητῶ ἀλλήλογραφίαν με Διαπλάσοπούλες ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, εἰς τήν Γαλλικὴν, Ἑλληνικὴν, Ἀγγλικὴν καί Ἰταλικὴν γλῶσσαν, Ἀνταλλάσσω, τοπαῖα καί ἡθοποιοῦς, στή Δ/ση: **Μύριαμ, Κτήμα Πάφου Κύπρου.**

Μύριαμ

[ΔΓ'—462]

Τάσε Δούζη, γράψτε πρῶτος, Δ/σις: Ε. Πλατσάου, Κέρκυραν. **Ἐλντα**

[ΔΓ'—463]

Αντινέα, ἔσχασα Δ/σιν: Ξενοδοχεῖον Ἀχιλλεῖον, διὰ Μ. Φιλιακοῦ, Αἰδηψόν. **Χλόη**

[ΔΓ'—464]

Ενδιαφερόμενοι-οι, ὁ σκοπὸς μου γράμμενος στήν (ΔΓ'—446), τᾶλλα ὅλα κοροφῆξα. **Ὀριέττα**

[ΔΓ'—465]

Πειραιωτάκι, γιά τὴ χρυσὴ γιορτοῦλά σου εὐχομαι χρόνια πολλὰ.

Χρυσόφωτος Ἡλῖος

[ΔΓ'—466]

Λυσόχαρτο, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: **Γαργαντούας**

[ΔΓ'—467]

Λυκόφως τῆς Δόξης, ἐγκάρδια συγχαρητήρια. Περιμένω ἀνυπομονῶς γράμμα σου. **Ὀλιβιέρος Κρόμβελ**

[ΔΓ'—468]

Πανσέ, τί κάνεις; Πήγες στήν Κρήτη; Μᾶς ἔχασες;

Παπαγαλάκι - Παπαρούνα

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καί 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καί δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρχ. 80 καί ραμμένοι δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καί 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφος δρχ. 110 καί ραμμένοι δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφος καί δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρραφος εἴτε ραμμένος.
